

Epistola Leonis Magni Ad Flavianvm Græco-Latina

Terms and Conditions / Publikationserlaubnis

Die Erlaubnis zur Einsicht in die handschriftlichen Materialien schließt nicht die Erlaubnis zu deren Veröffentlichung ein. Diese bedarf der Zustimmung der Bibliothek. Bei jeder beabsichtigten Veröffentlichung oder bildliche Wiedergabe in gedruckten wie auch elektronischen Medien wird der Benutzer nachdrücklich gebeten, das Vorhaben jeweils vorher schriftlich mitzuteilen. Dies gilt auch für jede kommerzielle Verwendung. Für die Wahrung aller an einzelnen Objekten etwa bestehenden Urheber- und Persönlichkeitsrechte trägt der Benutzer selbst die Verantwortung. Die Handschriften, Autographen und Nachlässe sind mit ihren vollständigen Signaturen und der Besitzangabe „Universitätsbibliothek Kiel“ zu zitieren.

Bei Nutzung unserer alten Drucke für eine gedruckte oder elektronische Publikation ist die „Universitätsbibliothek Kiel“ als Besitzerin der im Internet abgebildeten Objekte zu benennen.

Wir bitten Sie, bei Nutzung unserer digitalisierten Bestände für Publikationszwecke ein Exemplar der Veröffentlichung als Beleg an die Bibliothek abzugeben.

Terms of use for the Digital Collections

Kiel University Library offers its Digital Collections free of charge for non-commercial research and teaching purposes.

Publication regulations

Please note that the permission to consult materials of our manuscript collection does not include the permission to publish them. Any publication requires Kiel University Library's consent. In case you would like to publish any of our materials we strongly ask you to notify us in advance (written form required). This holds true for both textual and visual reproductions in printed as well as electronic documents. The policy applies to all kinds of purposes, especially any commercial purposes you might pursue. It is the recipient's obligation to maintain any copyrights and personal rights that might exist. All reproductions of our manuscripts, autographs and literary estates have to be cited with their entire call number and the credit line "Kiel University Library".

When using parts of our digitized old and rare books for a publication (whether in printed or electronic form) it is compulsory that „Kiel University Library“ is cited as the copyright holder of the objects displayed on our website. In this case we kindly ask you to submit us a voucher copy of your publication.

Contact:

Universitätsbibliothek Kiel
Leibnizstr. 9
24118 Kiel
Germany
Email: auskunft@ub.uni-kiel.de

Leo I
pistola
ad
lavium
1614

15
the
917

Cb
3760

Cb 3760

15
the
917

L

Ex
syn

G

EPISTOLA
LEONIS MAGNI
AD
FLAVIANVM

GRÆCO-LATINA:

*Ex MANVSSCRIPTO GRÆCO ANO-
nymo, Byzantina urbis direptioni subtrahito, Græcè pri-
mum, Latine verò ipsius Leonis verbis
seorsim edita,*

Cum præfatione

M. NICOLAI GLASERI.

*Hiscæ, post præfationem, ex eodem manu-
scripto præmissa est*

GREGORII THAVMATVRGI
De

SANCTA TRINITATE
DOCTRINA.

HAMBVRGI, typis PAULI LANGII.

ANNO clō Id cxiy.

Leo I. Magnus

Universitäts-Bibliothek
Kiel

22

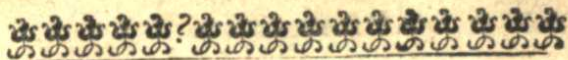
Dr
MV
V

ent
dan
ina
plu
rup

k

f

A D

*Reverendiss. & Illustriss. Prin-
cipem ac Dominum,*

DN. PHILIPPVM SIGIS-
MVNDVM, OSNABRVG. ET
VERD. EPISCOPVM, BRVNOVIC.
ET LVNEBVGEN. DV-
CEM: &c.

Dominum clementissimum.

REV.^{ME} ET ILLME PRINCEPS
DNE. CLEM.^{ME}.

NTIQUITATEM *piam*
& *eruditam* in pretio non ba-
bendam esse vulgari, morta-
lium semper statuerunt sapi-
entissimi. Quæ enim vetustatem quan-
dam præferunt puriorem, non parum
inde sibi conciliant authoritatis, quod
plurima, quo antiquiora, eò minus cor-
rupta ac depravata deprehendimus.

A 2

Acce-

PRÆFATIO.

Accedit & hoc, quod literarum monumenta tot seculorum calculo comprobata: inter tot Rerumpub. everisiones conservata: toties ignis & aquarum violentiæ; ipsiusque vetustatis dentibus voracissimis erepta, non parum præ istis ponderis ac momenti videntur habere, quæ officinam adhuc redolent fumosam. Hinc seculis superioribus politissimis, viri innumeri floruerunt præstantissimi, qui in omni doctrinarum genere, ex bibliothecarum tenebris ea in lucem protulerunt, quorum beneficio rei literariæ salus; Ecclesiæ & Reipub. dignitas, emolumenta perceperunt maxima. Etsi verò scriptores, qui patres dici consueverunt, Ecclesiastici, ut alii prætereantur, ejusdem, quo ad doctrinæ puritatem, notæ & præstantiæ non sunt omnes; locique de fidei articulis controversi, ad Lydium potius canonicarum scripturarum lapidem, quam

qua
tia
rud
(cu
& q
gru
acc
rep
jud
bon
ven
ven
qui
ca
ma
ex
Le
nu
tho
in
bus

PRÆFATIO.

quam ad discrepantes Patrum sententias exigendi sunt: purioris tamen, & eruditioris antiquitatis testimonia, gratis (cum D. Augustino) animis veneramus; & quod scripturarum authoritati congruit, cum reverentia & laude eorum accipimus: quod incongruè scriptum reperimus, nulla temeritate, sed justo iudicio, sine ulla injuria & contumelia, bona eorum cum pace rejicimus. Quis verò ab omni humanitate antiquitatisq; veneratione adeò sit alienus, qui ea, in quib. Orthodoxus cum scriptura canonica consensus manifestissimè apparet, non magni aestimet? non amplectatur? non exosculetur? Ex horum numero cum sit Leonis I. Episcopi Romani, ad Flavianum Constantinopolitanum, Epistola orthodoxa prorsusq; aurea; ac propterea in Synodo Chalcedonensi à sanctis patribus *τὴν ἀληθινὴν ὀρθοδοξίαν*; rectæ fidei columna

PREFATIO.

appellata; & ipsa visa est dignissima, quæ in sanioris antiquitatis studiosorum & φιλελληνῶν gratiam, Latine & Græcè seorsim ederetur. In illa enim Eutychiana, de duarum in CHRISTO naturarum confusione, heresis impia & blasphemæ, dextrè & solidè refutatur, doctrinæq; de duabus in Christo naturis, deq; communi-
 catione idiomatum veritas ita vindicatur & illustratur, ut Cynosura sit instar fulgidissimæ, ad cujus indicium in-
 velitationibus disputationum aræuis & gravissimis Clarissimorum sententiæ vi-
 rorum diriguntur & conformantur.

Editionem itaque hanc, cum neq; Græcè, de quo constat, antea in manibus fue-
 rit, nec Latine seorsim, piis & cordatis viris non ingrata esse futuram confido. In qua opinione non mediocriter confir-
 mor, non tantum judicio Rev.^{dorum} & Cl.^{morum} amicorum, Dn. M. JOANNIS

STE-

PRÆFATIO.

STEDINII, in Aula Osnabrugensi & Verdenſi illuſtriſſima Eccleſiaſte; M. WOLFGANGI HELVICI, vetuſte ac celeberrimæ Osnabrugenſium Reipub. Eccleſiæ Superintendentis, & Scholæ (de cujus ædificii, admiranda conſervatione in conflagratione templi & parochiæ, cū principali urbis parte, contigua, triſtiſſima, in caſu hoc luctuoſiſſimo, quem ex animo acerbiffimè doleo, piis Muſis earumq; ſacerdotibus, non poſſum non gratulari) Epbori, vigilantiffimorum; qui ad bujus opellæ expeditionem anſam mihi præbuerunt amiciffimam: ſed etiam M. JOANNIS à FVCHTE, Theologi: M. RV DOLPHI DEPHOLDI Græcarum literarum; M. CHRISTOPHORI HEIDMANNI, Dicendi artis in Academia Julia profeſſorum excellentiſſimorum; qui & ipſi in venerandæ antiquitatis monumentis, magni CAſELII, in

PRÆFATIO.

Juliam nuper caelestem translatis, sapientissimiq; RITTERSHVSII Norici Jcti Consultissimi & Eloquentissimi, exemplis in omnem posteritatem illustrissimis, sunt perpetui. Quantum verò hic Leo, Romanorum Episcoporum licet & suos habuerit nēvos excellentissimus, pietate, sapientia, eruditione & virtute alios post se reliquerit: quid Epistolam hanc extorserit; quam funesta de Eutychiana Controversia pugna fuerit; historia satis luculenter enarrat Ecclesiastica. Aureum itaque hoc Leonis scriptum Latino-Græcum, seu Græco-Latinum, Princeps Clementissime, Reverendiss. & Illustriss. Vestra Celsit. auspicio clementissimo, seorsim in lucem prodit, cujus causæ in promptu sunt manifestissimæ. Cum enim in manuscripto Græco, vetustatis monumento pulcherrimo, (An. cl. cccc. LIII. in Orien-

talis

talis
Vrb
quo
insu
ma
Dn
D.
plis
can
gen
Ve
ten
&
cl
tij
pr
v
n
se
F
a

PRÆFATIO.

*talis Imperii conflagratione, Byzantina
 Urbis incendio substracto, ab Hebræo
 quodam in Ægyptum, inde in Melitam
 insulam, indeq; à Rhodio equite in Ger-
 maniam transportato, quo tandem Clar.
 Dn. HENRICVS SCHRADÆVS, I. V.
 D. & Osnabrug. Reipub. Proconsul am-
 plissimus, Rev. Vestra Celsit. Bibliotheca-
 cam exornavit) inter alia præclarissima,
 gemma instar radiet lucidissima; Rev.
 Vestra Celsitud. honori famæque sempi-
 terni nominis gloriosissima, pro favore
 & meritis in rem literariam maximis &
 clementissimis, Jure hoc debetur meri-
 tissimo. Cum quoque Rev. V. Celsitudo
 pro generosissimâ in literarum studia
 voluntate, Antecessorisq; exemplo ater-
 na memoria dignissimo, scholam Verden-
 sem (ex qua Rev. & Cl. Dn. DETLEVO
 Raschio, ad D. Andrea Decano, xxxiii.
 ann: Rectore fidelissimo, innumeri ha-
 A 5 Etenus*

PRÆFATIO.

Et enus prodierunt, qui magno Ecclesie,
 Reipub. & literarum bono, ad rerum gu-
 bernacula & honores evecti sunt eximi-
 os) clementissimè amplectatur, foveat &
 provebat: & Rev.^{ma} Vest. Celsit. libera-
 litatem & munificentiam clementissimà
 ipse non solum, in amplissima Osnabru-
 gensium Reip. Pbrontisterio; sed etiam
 Verdensis præcipuè expertus sim in plu-
 rimis: opellâ hac tenuissimâ, animi affe-
 ctum saltem grati, quasi è longinquo &
 obscuro ostendendum putavi. Quod qua-
 lecunq; officiolum, Rev.^{ma} V. Celsitud.
 non fore ingratum, spem mihi fecit exi-
 miam, Magn. & Cl. Dn. JACOBVS VL-
 RICCI, Jctus, & R. V. Celsitudinis Can-
 cellarius consultissimus, Musarum fau-
 tor & Mæcenâs observantissimus. Ut i-
 tag; Rev.^{ma} & Illma V. Celsit. hoc, de re
 literaria & juventute benè merendi stu-
 dium, fronte aspicere serenâ, meaq; stu-
 dia

. PRÆFATIO.

dia & officia subjectissima & obsequen-
tissima sibi perpetuò commendata habe-
re dignetur; eâ quâ possum animi subje-
ctione humillimâ, oro & obtestor.

Deus ter opt, max. Princeps Reveren-
dissime, patriæ pater inclute, Musarum
patrone optime, clementissime, Ill. mam
V. Celsitudinem, in nominis sui gloriam;
Ecclesiæ rei quæ publicæ ac literariæ salu-
tem perpetuam, in his rerum turbis gra-
visimis, diu incolumem & felicissimam
conseruet. Verde, An. cl. l. cxiii. Id.
Junij, quibus ante annos cl. c. lviii.
ipsa Leonis ad Flavianum data est Epi-
stola.

REV. ME & ILL. ME V.

Celsitudinis

Humil. & subject. mus

M. NICOLAUS GLASERUS.

S. V. R.

Reverendissimo & Illustrissimo
Principi ac Domino,

D N:

PHILIPPO SIGISMUNDO,
O. E. V. E. B. E. L. D.

Domino clementissimo.

D E

X L V.

Anni clō Iō c XIII. Natalitiis IV LII
Kalendis auspiciatissimis;

VOTIS.

Piis, debitis, humilimis, idem.
παρωδῶν ἐν ᾧ μεῖ.

T voce & calamis juvat
Cantare. & fidium carmine debito,
Natalem PATRIÆ PATRIS:
Qui nunc EVSEBIES, SAIDOS
& DICES,
EIRENES placidissimæ,
Insigni AONIDVM clarus adorcâ,
Caris.

Caris multa clientibus,

Nullis plura tamen gaudia concitat,
Quam ripæ O S A I D V M : memor
Quantis jam trepidans cymbula fluctibus
Turbati maris æstuet.

Lætis ne careat P V L C R A D I E S metris :
Neu plectri modus aurei :

Neu morem in solitum sit requies pre-
Neu multæ I S A I D E S precis (cum:

Votivo superet thure P I S E N I D E S :
Neu desit pia victima,

Aris H O L T H E M I D V M ; neve V I S V R -
Neu florum calathi O C R I D V M ; (G I D V M :

Neu flava A L L A R I D V M lilia; nec rosæ.
Omnes in D V C I S H V N C D I E M

Convertant oculos : Nemo G Ū E L P H I I
Contabescat honoribus,

Quamvis Cecrope nata invidiosior.

M. N I C O L A V S G L A -
S E R V S .

ಹು ಹು ಹು ಹು ಹು ಹು ಹು! ಹು ಹು! ಹು ಹು ಹು ಹು ಹು ಹು

Erudita doctrinae copia, Graeci & Latini

in exquisita cognitione, pietate & omni-
bus virtutibus excellens. Viro,

DN. M. NICOLAO GLASERO,

RECTORI SCHOLÆ VERDEN.

sis fidelissimo,

Domino & amico suo inter precipuos colendo.

MAGISTER NICOLAVS GLASERVS.

per ανάγραμμα

O LAVS ARTE CLVIS! GIGNES MARS?

P Allada sub cerebro, Sophiam sub pectore
gestas

Vir clare, Aönii fulgida stella chori.

Hinc cerebro Pallas, Sapientia pectore spirans

Incluta Musa tibi laude trophæa parant.

O LAUS, ARTE CLVIS! GIGNES MARS
bella duella,

bella duella,

Qua Laudis fontes evacuare queant?

Haud reor: Aënidum laus una est funeris expers,

Quam non Mulciberis follibus antra domant.

Paſſoli pereunt Giza, pereuntq; caduca

Laomedontis opes, Pygmalionis opes.

Mausolan

*Mausolea Pharos quid multum pendula jactas,
Pyramidas Memphi quid vehis alta tuas?
Nulla est Aönidum superat qua gloria laudes,
Laudes, quæ decorat doctus Apollo suos.
Latus fluit arte grauis, suavisq; Lubentia ab arte
Manat, Semideum currit ab arte favor.
Experieris ovars, quando hac alvearia lucem
Aspicient, & qua mella Melissa legit,
Fulgebunt. Subito, libantes dulcia mella hac
Erumpent: Dulcis nobile mellis opus
Aureolis meritò laus, laus circumvolet alis;
Cornu Semideum divite tingat amor:
Gloria mox pennis, soror Vranieq; quadrigis
Subvectum sistat vel Iovis ante domum.*

*M. HENRICUS RUMPIUS, Pastor ad S. Iohan. He-
brae & Græcæ lingua Prof. in Gymn. Hambur.*

Doctissimo, humanissimoq; Viro,

DN. M. NICOLAO GLASERO,
COLLEGE CARISSIMO,
AMICO CERTISSIMO.

EXimium, GLASERE, decus columeq; piarū,
Inclita quas clarat doctrinæ fama, Sororū;
Fortè cui Siculi senis immemor esse videris
(Quem mecū nōsti teneræ dictare juventæ
Nil, nisi quod vel jam, vel profore crederet olim.)
Aurea

Aurea dum veterum monumenta revolvīs, & auro
Quæ potiora tibi, & doctorum cuique videntur,
Depromis summo servanda salubria iussa
Theiologo, qui quærat iter monstrare salutis
Et vitæ Auctorem populo, cane pejus & angue
Oderit hæreticos, qui sese denique salvum
Atque suos cupiat, vestigia prisca secutus.
Ast ego; sed quid ego? sapientes quique loquuntur,
A te non ullum hac in re peccarier hilum.
Nam quis non videat, quod totus in officio sis?
Dum, GLASERE, paras, puerosque senesque juvare
Præceptis veterum, prodesse domique forisque
Et docto sermone tuis, & acumine culti
Ingenii ingenuis Sophiæ melioris alumnis.

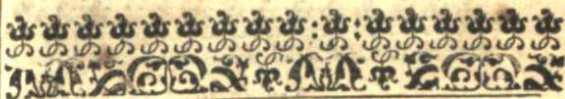
Perge ita, pars animæ mihi dimidiata, GLASERE,
Antiquos doctrinarum referare recessus,
Et, veterum monumenta tenes quæcunque reposita,
Auspice Musarum Guelpho, duce, præfide Guelpho,
Protinus haud dubita claræ committere luci.
Sic nec erit doctis te quicquam antiquius unquam,
Sic PATRI PATRIÆ, & Procerum te cuique probabis,
Sic Famæ in templo tibi suspendentur honores:
VIVAT POST CINERES, ET FATA SUPRE-

MA SUPERSTES

GLASERVS, PHOEBIQUE DECVS, COLY-
MENQVE IVVENTÆ.

*HENRICVS DORNEMAN, Ver-
densis, Schola patria ConR.*

DIVVS

DIVVS

GREGORIUS THAV-
MATURGUS,

De

SANCTA TRINI-
TATE:

Ex

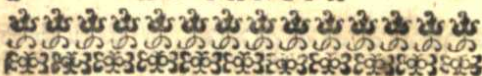
EODEM MANVSRIPTO,

Cum interpretatione

M. NICOLAI GLASERI.

B

ΤΟΥ ἁγίου

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ἑΛΛΗΝΙΣΤΟΥ
ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ἉΓΙΑΣ

ΤΡΙΑΔΟΣ

ὑπαγορευθὲν ἀπὸ θείας ὑποκαλύ-
ψεως ὑπὸ Ἰωάννη Θεο-
λόγου.

Εἰς θεός, ἀρχὴ καὶ
πατὴρ λόγου ζώντος, σοφίας ὑπε-
στάτης, δυνάμεως καὶ χαρακτὴρ
αἰδίου. τέλει πάντα γυνήτωρ πατὴρ ἡμῶν
μονογενοῦς.

Εἰς κύριος, μόνος ἐκ μόνων, θεὸς ἐκ θεῶν.
Χαρακτὴρ καὶ εἰκὼν ὁ πατὴρ, καὶ θεὸς λόγος
ἐνεργός, καὶ τῆς πάντων ὑποστάσεως αὐ-
τουργός. Σοφία τῆς πάντων ὅλων ὑποστάσεως
Πειετική, καὶ δύναμις τῆς ὅλης κτίσεως ποιη-
τική. υἱὸς ἀληθινὸς ἀληθινὸς πατὴρ, καὶ
ἀόρατος.

[Handwritten signature]

DIVI
GREGORII THAVMA-
TVRGI,

De

Σ SANCTA TRINI-
TATE DOGMA,

Divinâ revelatione

à

Joanne Theologo dictatum.

Nus DEVS, Principium &
Pater verbi viventis, Sapientiz
subsistentis, potentiz & characte-
ris æterni: perfectus perfecti ge-
nitor: Pater filii unigeniti.

Vnus Dominus, solus ex solo, Deus
ex Deo: Character & imago Patris, & De-
us verbum efficax; & omnium subsisten-
tiæ naturalis opifex: sapientia univerfo-
rum subsistentiæ comprehensiva, & pote-
stas universæ creaturæ effectiva: Verus veri

B 2

Patris

ἀθάτα | Θ ἀθάτα, καὶ ἀφθαρί | Θ ἀφθαρί-
του, καὶ ἀθανά | Θ ἀθανάτου, καὶ αἰδί | Θ αἰ-
δίου.

Ἐν πνεῦμα ἁγίον, ὅτι Θεοῦ τὴν ὑπαρξιν ἔ-
χον, καὶ δι' ἡοὺ πεφωὸς δηλαδὴ τοῖς ἀνθρώ-
ποις. Εἰκὼν τοῦ ἡοὺ τελείου τελεία· ζωὴ ζών-
των αἰτία· ἀγιότης καὶ πηγὴ ἀγιοσύνης, ἀ-
γασμῶ χορηγός· δι' ὃ Θεὸς πατήρ ἐν τοῖς π-
τεύουσιν ἀπασιν, ὁ ὅτι πάντων καὶ Θεὸς ἡοὺς,
ὁ ἀπὸ πάντων.

Τριάς τελεία, δόξη καὶ αἰδιότητι καὶ βα-
σιλεία μὴ μεριζομένη, μηδὲ ἀλλοτριωμένη.
Οὔτε οὖν κλισίον ἢ ἡ δοῦλον ἐν τριάδι, οὔτε ἐ-
πίσκηλον, ὡς πρότερον μὲν οὐχ ὑπαρχον, ὑ-
στερον δ' ἐπέσθλόν· οὔτε ἐνέλειψεν ποτὲ ἡοὺς
πατρί, οὔτε ἡῶ πνεῦμα, οὔτε ἡυξηται μονὰς
εἰς δυάδα, ἔπει δυὰς εἰς τριάδα· ἀλλὰ τρι-
αὶς καὶ ἀναλλοίω | Θ ἡ αὐτὴ τριάς, αἰεὶ εἰς
ὅτῳ αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Διμῶ.

✠

✠

✠

Patris
invar
nus a

stent
per f
imag
fons
quon
qui si
mnia

& im
igitu
nitat
rit,
unqu
nequ
trin

c

Patris, invisibilis invisibilis, invariabilis
invariabilis, immortalis immortalis, æter-
nus æterni Filius.

Vnus Spiritus Sanctus, ex Deo existentiam habens, & hominibus manifeste per filium revelatus: perfecta filii perfecti imago: vita viventium causa: sanctitas & fons sanctitatis; Dux sanctificationis: per quem Deus pater in credentibus omnibus, qui super omnia: & Deus filius, qui per omnia.

Trinitas perfecta; gloria, æternitate
& imperio non divisa neque diversa. Neque
igitur creati quippiam, nec servile in Tri-
nitate, nec ascititium, quod prius non fue-
rit, postea verò supervenerit: neque defuit
unquam filius patri; neque filio spiritus;
neque crevit unitas in duo; neque duo in
trinitatem: Sed Trinus & immutabilis,
eadem sancta est semper Trinitas in

AMEN.

THE

LIBRARY

OF

LEONIS MAGNI
AD
FLAVIANVM
EPISTOLA.

ΤΩ ΑΓΙΩΤΑΤΩ ΑΔΕΛΦΩ,
καὶ σωλαίεργῳ Φλαβιανῳ
Λέων.

Αγαθόντες τὰ χράματα τῆς οἰ-
κίας, ὡς ἔτω βραδύτατα γ-
νησθαι θαυμάζομεν, καὶ τῇ προαί-
τῳ ὑπομνημάτων ἐγκύψαντες, ἥτις ἐπὶ
τῶν ἐπισκοπῶν ἐπεράχθη, μόλις ποτὶ ἡ-
μῶν ὑμῶν σκανδαλον ἀναφυέν καὶ τῆς ὑγιούς
πίστεως ἔγνωμεν, καὶ τὰ πρῶτον λεληθέναι
δοκοῦντα, νῦν ὑμῶν δὴ λα γνήνηται. Δι' ὧν Εὐ-
τυχῆς, ὅστις ἐπεσχυτέρου προσηγορίας καὶ ἡ-
μῶν ἀξιονομιοῦσιν, πολὺ ἡς ἀπαύει καὶ
λίαν ἀμαθῆς ἀναδείγνυται, ὡς πρὸς αὐτὸ καὶ
τὸ ἐπεφύτου εἰρηδοταῖ. ἐκ ἐβουλήθη συνι-
ναι ἐκ ἀγαθύνου. ἀδικίαν ἐμελέτησεν ἐπὶ τῆς
καίτης αὐτοῦ. Τίδ' αὖ ἀδικώτερον εἴη τοῦ ἀσε-
βῆ φρονεῖν, καὶ τοῖς εὖ φρονούσι καὶ τοῖς σοφω-
τέροις μὴ ἔκιν; Εἰς τίω αἰνοῖαν ἢ πῶ τίω ἐμ-
πίηουσιν, εἰ κατὰ ἡμῶν ἐμπόδιον ἀσεβείας
γινῶναι τὸ ἀληθὲς κωλυόμενοι, ὅτι ἐπὶ προ-
φητικὰς ἢ φωνὰς, ὅτι ἐπὶ τὰς ἑσπερίων
γραφαῖς, καὶ ἐπὶ τὰς βασιλικὰς αὐθεντίας,
αἱ δὲ

αἱ δὲ
A

 LEO EPISCOPVS DILE-
 CTISSIMO FRATRI FLAVIA-
 NO CONSTANTINOPOLITANO
 EPISCOPO.

ECTIS dilectionis tuæ lite-
 ris, quas miramur fuisse tam seras,
 & gestorum Episcopaliū ordine
 recensito; tandem quid apud vos
 scandali contigerit, & contra integra-
 tem fidei exortum fuerit, agnovimus; &
 quæ prius videbantur occulta, nunc nobis
 referata patuerunt. Quibus Eutyches,
 qui Presbyteri nomine venerabilis vide-
 batur, multum imprudens, & nimis im-
 peritus ostenditur, ut etiam de ipso di-
 ctum sit à Propheta: *Noluit intelligere, ut be-*
nè ageret: iniquitatem meditatus est in cubili suo.
 Quid autem iniquius, quam impia sape-
 re, & sapientioribus doctioribusque non
 * credere? sed in hanc insipientiam ca-
 dunt, qui, cum ad agnoscendam verita-
 tem aliquo impediuntur * obstaculo, non
 ad propheticas voces; non ad Apostoli-
 cas literas; nec ad Evangelicas auctoritates:

Psal. 35.

** Gr. ε-
κων, ce-
dere.*

** Al. ob-
scuro.*

ἀλλ' ἐφ' ἑαυτοὺς κατὰ τρέχουσιν. καὶ διὰ τού-
 τοις διδάσκαλοι πλάνης ἀναδείκνυνται, ἐπεὶ δὴ τῆς
 ἀληθείας μαθηταὶ μὴ γέροντας. Ποῖαν γὰρ δο-
 τὴν θείων γραφῶν παιδείαν τῆς παλαιᾶς καὶ και-
 νῆς Διαθήκης προσέλαβεν, ὃς ἐδὲ αὐτὸς πο-
 τοιομίᾳ τῆς συμβόλης ἐδράξατο; καὶ ὅπως ἀνά-
 παύσει τῇ Φωνῇ πάντων τῶν ἀναγνυνομένων
 προσφέρεται, τοῦτο καὶ νῦν ἐπὶ τῷ γέροντι
 λαμβάνεται.

ΚΕΦΑΛ. Β'.

ΑΓνοῶν τοίνυν τί δεῖοι περὶ τῆς ἐνανθρω-
 πώσεως τῆς Θεῆς λόγους νοεῖν, καὶ τῶν θείων
 γραφῶν ἐν ταῖς πλάσι πονεῖν οὐ βεβήλωτο. ὅ-
 πως αὖ τῆς Φωνῆς τῆς ἐν πύθινῃ γνώσεως ἄξιος
 γίνῃται, ἐκείνου γὰρ ὀφείλην τίς κρινεῖν καὶ μὴ
 διαφρονῆσαι ὁμολογίαν δεῖν ἐν αὐτὸν ἐκπε-
 πηδᾶσθαι ἀκροάσθαι περὶ μερμερῶς ποιήσεως,
 ἐν τῶν πιστῶν ἅπαν τὸ πλήθος ὁμολογεῖ. π-
 ροφανὲς αὐτὸν εἰς Θεὸν πατέρα πατοκράτορα,
 καὶ εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν [υἱὸν] αὐτοῦ μονογενῆ,
 τὸν κύριον ἡμῶν, τὸν τεχθέντα ἐκ πνεύματος
 ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου. δι' ὧν τριῶν ἀ-
 ποφάσεων χεδόν τὰ πάντων αἰρετικῶν κατα-
 λύεται

sed ad seipfos recurrunt. Sed ideo magistri erroris existunt, quia veritatis discipuli non fuere. Quam enim eruditio- nem de sacris veteris & novi testamenti paginis acquisivit, qui nec ipsius quidem symboli initia comprehendit? Et quod per totum mundum omnium regenerantium voce depromitur, istius adhuc senis corde non capitur.

CAPVT II.

Nesciens igitur, quid deberet de Verbi DEI incarnatione sentire, nec volens in sanctarum scriptura- rum latitudine, ad promerendum intelli- gentiæ lumen, laborare, illam solum com- munem & indiscretam confessionem so- licito apprehendisset auditu, quā fide- lium universitas profitetur; Credere se in DEVM Patrem omnipotentem, & in JE- SUM CHRISTUM, filium ejus unicum, Dominum nostrum, qui natus est de SPI- RITU SANCTO ex Maria virgine. Qui- bus tribus sententiis, omnium ferè hæreti- corum machinæ destruuntur.

Cum

λύεται μηχανήματα. Ὅποτε γὰρ Θεὸς καὶ παν-
 τοκράτωρ καὶ αἰδίδι πατὴρ πιστεύεται, σω-
 αἰδίδι καὶ αὐτὸς υἱὸς δόξασιν, ἐν ἑδνὶ τῷ
 πατρὶος Διὰ φέρων, ἐπὶ δὴ ὡς ἐκ Θεοῦ Θεός, ἐκ
 παντοκράτορος παντοκράτωρ, ἐξ αἰδίδις γη-
 νηθεὶς αἰδίδιος· καὶ μετὰ γυνέστερ καὶ χρόνω, ὡς ἐ-
 λάσων δυνάμει, ἔχοντες αὐτοὶ δόξῃ, ἔχοντες
 ἐλομὸν ἑσῖα. Ὁ γὰρ αὐτὸς τῷ αἰδίδι πατρίος
 μονογενὴς αἰδίδι, ἐπέχθη ἐκ πνεύματι ἀ-
 γίᾳ, καὶ Μαρίας τῆς παρθένου. Ἡτις γυνήσια
 χρονική, τῆς θείας αὐτῆς καὶ αἰδίδις φύσεως ἔ-
 τι ἡ ἀπεμείωσεν, ἔτι μὲν ἡ πρώτη προσέθηκεν·
 ἀλλ' ὅλως αὐτῇ εἰς τὸ ζῶσαι τὸν ἄνθρωπον
 πεπλανημένον ἐκένωσεν, ἵνα καὶ τὸν θάνατον νι-
 κήσῃ, καὶ τὸν Διὰ βολον, τὸν τὸ κράτος ἔχοντα
 τῷ θανάτῳ, τῇ οἰκίᾳ καταβαλῇ δυνάμει. Ἐδὲ
 γὰρ ἐδωθήμην νικῆσαι τῆς ἁμαρτίας καὶ τῷ θά-
 νάτῳ τὸν ἀρχηγόν, εἰ μὴ τὴν ἡμετέραν φύσιν
 αὐτὸς ἀνέλαβεν, καὶ οἰκίαν εἰργάσατο, ὃν ἔτι
 ἁμαρτία μολύνει, ἔτι θάνατον καταχρῆν
 ἐδωθήν. Συνελήφθη μὲν ἂν δηλονότι ἐκ πνεύ-
 ματι ἀγίᾳ ἐν γαστρὶ παρθένου Μαρίας, ἥτις
 ἔτι φυλαχθείσης τῆς παρθενίας αὐτὸν ἀπε-
 κύησεν, ὡς πατρὸς καὶ ἀκεραίας μενάσης τῷ παρ-
 θέντι αὐτὸν συνέλαβεν.

Α. Μ.

Cum
 ternus
 Filius
 ferens
 poten
 coarct
 inferi
 riā, r
 sempi
 nus,
 ria vi
 illi na
 minu
 paran
 pendi
 bolun
 sua v
 rare p
 nisi n
 am fa
 nare
 quip
 uteru
 va vi
 virgi

Cum enim DEUS & omnipotens & æternus creditur Pater, consempiternus ei Filius demonstratur, in nullo à Patre differens, quia de DEO DEUS, De Omnipotente Omnipotens, de æterno natus est coæternus: non posterior tempore; non inferior potestate; non dissimilis gloriâ, non divisus essentia. Idem verò sempiterni genitoris unigenitus sempiternus, natus est de Spiritu Sancto ex Maria virgine. Quæ nativitas temporalis, illi nativitati divinæ & sempiternæ nihil minuit; nihil contulit; sed totam se reparando homini, qui erat deceptus, impendit, ut & mortem vinceret, & Diabolum, qui habebat mortis imperium, sua virtute destrueret. Non enim supe- *Hebr. 2.*
 rare possemus peccati & mortis authorem, nisi naturam nostram ille susciperet, & suam faceret, quem neq; peccatum contaminare, nec mors potuit detinere. Conceptus quippe est de SPIRITU SANCTO, intra
 *
 uterum * matris virginis, quæ ita illum salva virginitate edidit, quemadmodum salva virginitate concepit.

Sed

Ἀλλ' εἰς τὴν ταύτης τῆς ἐν τῇ πίστῃ τῶν
 χριστιανῶν διαγεωγίας πηγῆς καθαρεύουσα
 διάνοιαν ἀρύσασθαι μὴ ἐδύνατο, διὰ τὸ τῆς
 τηλαυγῆς ἀληθείας φέγγος, ἐκ τῆς οἰκείας
 ἵε εἰς τὸν ὀπισθοπέζον τυφλώσεως, τῇ διδα-
 σκαλίᾳ γὰρ τῇ τῶν διαγγελίων εἰς τὸν ὑπὲρ
 γὰρ αὐτὸν, καὶ λέγοντες· μαθηταί· βίβλος γε-
 νέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δαδιδ, καὶ Ἀβραάμ.
 καὶ ἵε δόξολογικὸν κηρύγματος τὴν εἰσαγγελίαν ἐ-
 πεζητήσεν, καὶ ἀναγινώσκων ἐν τῇ ὀπισθολῇ τῇ
 πρὸς Ῥωμαίους· Παῦλος, δὲ λ. Ἰησοῦ Χρι-
 στοῦ, κλητὸς δόξολογικῶν, ἀφωρισμῶν εἰς δι-
 αγγελίον θεοῦ, ὃ περιεπηγείλατο διὰ τὴν περ-
 φητῶν αὐτοῦ, ἐν γραφαῖς ἀγίας περὶ ἵε καὶ
 αὐτοῦ, ἵε ἡννημῶν ἐκ σπέρματος· δαδιδ καὶ
 σάρκα. ἐπὶ πᾶς περφηλικῆς αὐτῆς βίβλος
 τὴν ὀπισθολὴν φροντίδα ἐπήγαγεν, καὶ εὐρίσκων
 τὴν ἐπιγγελίαν ἵε θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ λέ-
 γοντος· Ἐν τῷ σπέρματί σου ἐνδολογηθήσονται
 πάντα τὰ ἔθνη. ὅπως αὐτὸ περὶ τῆς κυριότητος
 τῆς μὴ ἀμφοτέρωθεν ἵε σπέρματος, ἡ κατέθη-
 σεν αὐτὸν καὶ δόξολογικῶς λέγοντι. Τῷ ἵε Ἀβραάμ
 ἐρρήθησαν αὐτὸν ἐπιγγελίαν, καὶ τῷ σπέρματι αὐ-
 τοῦ· καὶ ἵε πᾶς σπέρμασιν ὡς ὅτι πολλῶν.
 ἀλλ' ὡς ἐφ' ἐνός καὶ τῷ σπέρματι σοῦ ἐστὶ Χρι-
 στοῦ. καὶ

Sed, si de hoc Christianæ Fidei fonte purissimo, sincerum intellectum haurire non poterat, quia splendorem perspicuæ veritatis, obcæcatione sibi propria, tenebrarat, doctrinæ se Evangelicæ subdidisset, dicente Matthæo: *Liber generationis IESV CHRISTI*, filii David, filii Abraham. Apostolicæ quoque prædicationis expetiisset instructionem, Rom. 14. & legens in Epistola ad Romanos: *Paulus servus IESV CHRISTI*, vocatus Apostolus, segregatus in Evangelium DEI, quod ante promiserat per Prophetas suos, in Scripturis sanctis de Filio suo, qui factus est ei ex semine David secundum carnem.

Ad propheticas paginas sollicitudinem contulisset, & invenisset promissionem DEI ad Abraham dicentis: *In semine tuo benedicentur omnes gentes*, Et, ne de seminis hujus proprietate dubitaret, secutus fuisset Apostolum dicentem: *Abraham dicta sunt promissiones, & semini ejus*. Galat. 3. Non dicit seminibus, quasi in multis, sed quasi in uno, & semine tuo, quod est CHRISTVS.

Esaia

ςός. Καὶ τὸ Ἠοῦμα ἡ κήρυγμα διὰ τῆς ἐνδο-
 ρας κάπεχεν ἀκροάσεως, λέγοντι. Ἰδὲ ἡ
 παρθένος ἐν γαστρὶ ἐξῆλθε, καὶ τίξεται υἱόν, καὶ καλέ-
 σασι τὸ ὄνομα αὐτῆς Ἐμμανὴλ, ὅπως ἐστὶν
 μεθ' ἡμῶν ὁ θεός. καὶ αὐτὴ ἡ ἑωφύτα πι-
 σῶς αὐτὴν ὑπανέγνω τὰ ῥήματα. Ὅτι παῖδόν ἐ-
 γέννηθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, καὶ ἡ ἀρχὴ ὅτι
 ἔσμεν αὐτῆς. καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτῆς μεγα-
 λης βαλῆς ἀγγελος, * θεὸς ἰσχυρὸς, ἐξουσί-
 ας, ἀρχῶν ἐριλῆς, πατὴρ ὁ μέλλοντος αἰῶτος.
 Οὐδὲ ματὰς λαλῶν ἔτως αὐτὴν ἔπεν, σάρκα
 γεννησάτω τὸν λόγον, ὡς ὅπως ὁ πυχθὲς δότο
 τῆς παρθένου Χριστὸς, ἔχεν μὲν ἀνθρώπου μορ-
 φῇ, σὺν εἶχε ἡ ἡμετέρας σώματος τὴν ἀ-
 λήθειαν. ἡ τὰ χαρὰ διὰ τῆς τὸν δεσποτὴν Χρι-
 στὸν σὺν εἶναι τῆς ἡμετέρας ἐνόμιζεν φύσεως,
 ἐπεδήσας πρὸς τὴν μακαρίαν Μαρίαν ὁ πεμ-
 φθὲς ἀγγελος ἔπεν. Πνεῦμα ἅγιον ἐπι-
 λείψει ἐπὶ σε, καὶ δύναμις ὑψίστης ἐπισκιάσει
 σοι διότι καὶ τὸ ἡνιωμένον ἅγιον, κληθήσεται ὑπὸς
 θεῶν. Ὅπως αὐτὴ ἐπεδήσας ἡ σύλληψις τῆς παρ-
 θένου, θείας ἔργον γέννηται θεμητεργίας, ἐκ τῆς
 φύσεως τῆς συλλαβῆς ἡ σαρξ συλληφθέντος
 μὴ γνῆ. Ἀλλ' ἔχ' ἔτως νοητικὸν ἐκείνου ἡ-
 νησιν, ἡ τις μονογενῶς ἐστὶ θαυμαστὴ καὶ θαυμα-
 σῶς

Elai
 app
 ge m
 cabu
 interp
 que
 Puer
 eius
 m
 rabili
 is,
 loqu
 factu
 et u
 hab
 A
 stru
 esse
 gel
 sup
 bral
 sanc
 con
 no
 con
 illa

Εἰσαὶ quoque prædicationem, interiore
 apprehendisset auditu, dicentis: *Ecce vir-* *Esaiæ 7.*
gē in utero concipiet, & pariet filium, & vo-
cabitur nomen ejus E MANVEL, quod est
interpretatum, nobiscum DEVS. Ejusdem-
que Prophetæ verba diligenter legisset: Esaiæ 9.
Puer natus est nobis; filius datus est nobis;
cujus potestas super humerum ejus: & vocabi-
tur nomen ejus, magni consilii angelus; admi-
rabilis; consiliarius; Deus fortis; Princeps pa-
*cis, Pater futuri seculi. Nec * frustratoriē **
 loquens ita, Verbum, diceret, carnem *Al. scru-*
 factum, ut editus utero virginis *tatoriē.*
 CHRISTUS haberet formam hominis, & non
 haberet materni corporis veritatem.

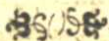
An fortē ideo putavit, Dominum no-
 strum JESUM CHRISTUM, non nostræ
 esse naturæ, quia missus ad Mariam An-
 gelus ait: *SPIRITVS SANCTVS* *Luca 1.*
superueniet in te, & virtus Altissimi obum-
brabit tibi: Ideoque & quod nascetur ex te
sanctum, vocabitur Filius DEI. Ut quia
 conceptus virginis divini fuerit operis,
 non de natura concipientis fuerit, caro
 concepti. Sed non ita intelligenda est
 illa generatio singulariter mirabilis &

τῶς μονογενῆς, ὥς τε διὰ τὸ καμνοπέπεδον τὸ γὰρ
 τήσεως, πῶς δὲ γῆρας ἐκβάλλει ἀποχρηστικῶς. Τὸ
 μὲν γὰρ περὶ τῇ παρθενῶν γόνιμον τὸ ἄγιον
 πνεῦμα παρέρχηκεν. ἡ δὲ δὲ σῶμα ἡ αὐτὴ ἡ
 ἐξ αὐτῶν περὶ λήφθη δὲ σῶμα ἡ αὐτὴ ἡ
 φίας οἰκοδομίας ἐαυτῇ οἶκον, ὁ λόγος αὐτῇ
 ἐγέρτο, καὶ ἐσκέυωσεν ἐν ἡμῖν, τὰ τ' ἐστίν, ἐν τῷ
 τῷ τῷ σῶματι, ὅπως ἔλαβεν ἐξ ἀνθρώπου, καὶ
 πνεῦμα ζωῆς λογικῆς ἐψύχωσε.

ΚΕΦΑΛ. Γ΄.

ΣΩζομένης πόινω τῆς ιδιότητος ἑκάστης
 φύσεως, καὶ εἰς ἐν πρῶτον συνι-
 σης, ἀνελήφθη διὰ τοῦ μὲν τῆς θεότητος ἡ τα-
 πνότης, διὰ τοῦ δὲ τῆς διωμέως τὸ ἀδύνατον,
 διὰ τοῦ δὲ ἀθανάτου θνητὸν, καὶ πρὸς τὸ χρεώ-
 στεμον ὀφείλημα τῆς ἡμετέρας φύσεως, ἡ
 θεία φύσις ἐνώθη τῇ φύσιν τῇ παθητῇ, ἵνα
 ἴδωτο δὴ τὸ πᾶς ἡμετέρας ἰάσονται ὑπαρχον αἰ-
 μάδιον, ὅς τις καὶ αὐτὸς ὦν μεσότης Θεὸς καὶ ἀνθρώ-
 πων, ἀνθρώπου χρεώσεως ἡσυχῆς διδομένης ἐκ τῆς
 ἐνὸς διωθείης, καὶ πλεονῶν ἐκ τῆς ἐπὶ τῶν μὴ δι-
 νηθείης. Ἐν ἀκεραίῳ τοιγαρὲν ἀληθινὸς ἀνθρώ-
 πος, καὶ τελεία τῇ φύσιν Θεὸς ἀληθινὸς ἐπίχ-
 θη, ὁ

mirabiliter singularis; ut per novitatem creatoris, proprietas remota sit generis. Facunditatem enim virgini Spiritus Sanctus dedit: Veritas autem corporis sumpta de corpore est: Et ædificante sibi sapientiâ domum; Verbum caro factum est, & habitavit in nobis, hoc est, in ea carne, quam sumsit ex homine, & quam Spiritus vitæ rationalis animavit.

CAPVT III.

SALVA igitur proprietate utriusque naturæ, & in unam cœunte personam, suscepta est à maiestate humilitas; à virtute infirmitas, ab æternitate mortalitas; & ad resolvendum conditionis nostræ debitum, natura inviolabilis naturæ unita est passibili; ut quod nostris remediis congruebat, unus atque idem mediator DEI & hominum, homo CHRISTUS JESUS, & mori posset ex uno, & mori non posset ex altero. In integra ergo veri hominis perfectæque natura, verus natus est DEUS: totus in suis; totus in

θη, ὅλ' ἐν τοῖς ἑαυτῷ, καὶ ὅλος ἐν τοῖς ἡμῶν.
 Πρεπτερές ἢ λεγομένη, ὡς ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς ὁδη-
 μέντος ἐναπέδελον, καὶ ὡς ἀνακαμίνετα πα-
 λιν ἐδέξατο. ὁκνεῖνα γὰρ ἀπαλειῶν εἰσηγαγῆναι, καὶ
 ἀπαυθιγῆναι ἀνθρώπου ἡμαρτιν, τοῦ ἐπὶ ὁμο-
 ἡμοῦ ἰχθὺς ἐκ ἐρχηκεν. εἰδὲ ἐπὶ τῇ καινῶναι τῇ
 ἀνθρωπίνῃς ὑπὸ τὴν λυθεν ἀσθενείας, διὰ τῶν
 καὶ καινῶν τῇ μετῆρων γέγονεν ἀμαρτημάτων.
 προσέλαβε γὰρ δὲ λαμφορῶν δὲ χαρῶν ῥύπα ἡ-
 νος ἀμαρτημάτων, καὶ τὸ ἀνθρώπινον αὐξῶν, καὶ
 τὸ θεῖον ἐμῶν. Ἐπὶ δὲ ὡς ἡ κενώσις ὁκνεῖται, δι-
 ῆς ὁ ἀόρατος ἑαυτὸν ὁρατὸν παρεκδύασεν, καὶ ὁ
 ποιητὴς καὶ δεσπότης τῶν ὅλων, ὡς τῶν ἀνθρώπων ἐδε-
 λήθη γυνεὺς, συγκατάθεσις τῷ εὐστολα γυναι-
 ας, ὅτε ἀσθενῆς τῆς διωάμεως. Τοιγαρὲν ὅτι
 μόνων ἐν μορφῇ Θεοῦ, πεποίηκεν ἀνθρώπον, αὐ-
 τὸς ἐν μορφῇ δὲ λαμφορῶν γέγονεν ἀνθρώπου. φυλάτ-
 τει γὰρ ἐκατέρωθεν ἀνεκδοκίαν τῆς ἑαυτοῦ
 ιδιότητος. καὶ ὡς περ ὅτε ἀναρρεῖ τὴν δὲ λαμ-
 φορῶν ἢ μορφῇ Θεοῦ. ὅτε τὴν δὲ Θεοῦ
 μορφῶν ἢ δὲ λαμφορῶν ὅτε ἐμῶν. Ἐπὶ
 δὲ γὰρ ὁκνεῖται τὸ ὁκνεῖται τὸν ἀνθρώ-
 πον ἡπατητὸν ἐκ τῆς οικείας πλάτης, αὐτὸς
 τῶν θεῶν δωρεῶν ἐσπεύδων, καὶ τῆς ἀφθαρσίας
 ἀγαθῶν γυμνῶν, καὶ ὑποτὶν ἐθανάτα

χαλε-

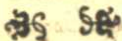
nostris. Nostra autem dicimus, quæ in nobis ab initio creator condidit, & quæ reparanda suscepit. Nam illa, quæ deceptor intulit, & homo deceptus admisit, nullum habuere in salvatore vestigium. Nec quia communionem humanarum subiit infirmitatum, inde nostrorum particeps fuit delictorum. Assumfit enim formam servi sine sorde peccati, humana augens, divina non minuens. Quia exinanitio illa, quæ se invisibilis visibilem præbuit, & Creator ac Dominus omnium rerum, unus voluit esse mortaliū, inclinatio fuit miserationis, non defectio potestatis. Proinde qui manens in forma DEI fecit hominem, idem in forma servi factus est homo. Tenet enim sine defectu proprietatem suam utraque natura. Et sicut formam servi DEI forma non adimit: ita formam DEI servi forma non minuit. Nam quia gloriabatur Diabolus, hominem sua fraude deceptum, divinis caruisse muneribus, & immortalitatis dote nudatum, duram mortis subiisse sententiam; seque in malis suis quoddam de prævaricatoris consortio in-

χαλεπὸν δόποφασιν γενησθαι, καὶ ἑαυτὸν ἐν
 τοῖς οἰκείοις κακοῖς παρεμυθίαν εὐρηκέναι ἡ-
 νὰ, ὅτι τῆς αὐτοῦ γεγονότος περδοῦτε κρινωνίας
 γυρομύτης, ὡς καὶ τὸν θεόν, τὰ τοῦ αὐτοῦ δικαιο-
 σωμῆς ἀπειλήσεως, ἀμείψαι πρὸς τὸν ἄνθρωπον,
 ἐν τῷ αὐτῇ ἡμέρῃ κατασφάσσειν. χρεῖα γέγονε
 τῆς οἰκονομίας δόπορρήτε μυστηρίου, ἵνα ὁ ἀ-
 καλλοῖα ὁ θεός, ἔπινῃ ἡ βύλησις τῆς ἐμ-
 φύτου ἀγαθότης ὁ στήθῳ μὴ δύναται,
 πρὸς τὴν πρὸς ἡμᾶς, τὴν τῆς οἰκίας δοσεβεί-
 ας δόπορρήτω μυστηρίου πληρώσει διοίκησιν,
 ἵνα ὁ ἄνθρωπος ὁ τῇ κακουργίᾳ τῆς λαβω-
 λικῆς κακίας πρὸς ἀμαρτίας συνελαθῇς,
 μὴ παρὰ βούλησιν δόπολῃται τοῦ θεοῦ.

ΚΕΦΑΛ. αἶ.

Προέρχεται πίνωμι εἰς τὰ ἔσχατα ἔκδομα
 ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ, δόπο ἔχρανις θρόνον κατα-
 σάνων, δόπο τῆς πατρικῆς δόξης μὴ χωριζό-
 μενος, καμνῇ ἵνα μὴ πύξῃ καμνῇ γυμνήσῃ γε-
 νόμενος. καμνῇ μὴ τῇ πύξῃ, ὅπως ἀόρατος
 ὢν ἐν τοῖς ἑαυτοῦ, ὁρατός γέγονεν τοῖς παρ' ἡ-
 μῶν, καὶ ἀκατέλητος ὢν, ἡδονήθη κατὰ λαμ-
 βάνεος. καὶ πρῶτος ὢν, εἶπαι ἤρξατο δόπο
 χρόνον, καὶ πᾶντος ὢν δεσπότης, δολικῶς μορ-
 φῶν

venisse solatium : DEUM quoque, iusti-
 tia exigente ratione, erga hominem,
 quem in tanto honore condiderat, pro-
 priam mutasse sententiam: opus fuit se-
 creti dispensatione consilii, ut immuta-
 bilis DEUS, (cujus voluntas non potest
 sua benignitate privari) primam erga nos
 pietatis suæ dispositionem, sacramento
 occultiore compleret, & homo diaboli-
 cæ iniquitatis versutia actus; in culpam,
 contra DEI propositum non periret.

CAPUT IV.

INGREDITUR ergo hæc mundi in-
 fima filius DEI de cælesti sede descen-
 dens, & à paterna gloria non rece-
 dens, novo ordine, nova nativitate ge-
 neratus. Novo ordine, quia invisibilis
 in suis, visibilis factus est in nostris: in-
 comprehensibilis voluit comprehendī: an-
 te tempora manens cœpit esse in temporibus.
 Universitatis Dominus servilem formam,

C 4.

ob-

Φιλὸν ἀνεδέξατο, τὸ οἰκείας θεότητος ἰπποκρί-
 σις τὸ μέγεθος, καὶ ὁ ἀπαθὴς Θεὸς σὺν ἀπηξί-
 ωσεν παθῆλος εἶναι ἀνθρώπου· καὶ ὡν ἀθανάτος
 ὑποκρίσας θανάτῳ καμῆν ἢ γυνήσιν περθεῖς, ἐ-
 πίπῳ ἢ ἀχραυῖ· παρθενία ἰπποθυμίαν μὲν
 ἠγνόησε, πῶν ἢ τὸ στερρὸν ἐχωρήγησεν ὑπὲρ καὶ
 προσλήφθη ἐκ τῆς μητρός· ἔδωκε Φυ-
 σις, ἐχ' ἀμαρτίαν· καὶ μὲν ἐπὶ δὴ πᾶσι τῶν δεσπῶ-
 τη Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ περθεῖς ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς
 παρθένου, θαυμαστὴ τίς ἐστιν ἡ γέννησις, ἀλλὰ τῶ-
 το ἐχ' ἡ φύσις ἡμῶν ὁμοῖα. Ὁ γὰρ ὡν Θεὸς ἀλη-
 θής, καὶ αὐτὸς ἐστὶ καὶ ἀνθρώπος ἀληθής, καὶ ψευ-
 δος ἔδεν ἐν τῇ ἐνώσει ταύτῃ καθέστηκεν, ἐν ὅσῳ
 πᾶσι συναμρόπρα μετ' ἀλλήλων ἐστίν, καὶ ἡ τα-
 πηνότης ἔσ' ἀνθρώπου καὶ τὸ μέγεθος τῆς θεότη-
 τος. Ὡς περ γὰρ Θεὸς [τῶν ἐλέων] τρέφει καὶ ὑ-
 φίσκει· ἔτσι καὶ ὁ ἀνθρώπος τῶν μεγέθει τῆς
 θείας ἀξίας ἐχ' ἀναλίσκει. Ενεργεῖ γὰρ ἐκα-
 τέρα μὲν τὸ πατέρα καὶ υἱοῦ ὡς ἰδίον ἐχέει.
 Ἐμὴν λόγῳ καλεῖται ζομῶν τῶν ὅπως ἐστὶ ἔ-
 λόγῳ. Ἐπὶ τὸ σῶμα· ἐκπελάντας ὅπως ἐστὶ ἔ-
 σώματος, καὶ τὸ μὴ αὐτὸν διαλάμπετ' αἰσθάν-
 μασι, τὸ ἢ πᾶσι ὕβρεσιν ὑποπέπλωκεν, καὶ κατε-
 πῶς ὁ λόγος ἀπὸ τῆς ἰσότητος τῆς πατρὸς δόξης
 ἐστὶν ἀχώρητος· ἔτσι τὸ σῶμα πῶν φύσιν ἔ-
 ἡμε-

obumbrata Majestatis suæ immensitate suscepit: impassibilis DEUS non dedignatus est esse homo passibilis: & immortalis mortis legibus subjacere. Nova autem natiuitate generatus, quia inuiolata uirginitas concupiscentiam nesciuit, sed carnis materiam ministravit. Assumpta igitur est de matre Domini natura, non culpa: nec in Domino JESU CHRISTO, ex utero uirginis genito, quia natiuitas est mirabilis; ideo nostræ est naturæ dissimilis. Qui enim verus est DEUS, idem verus est homo. Et nullum est in hac unitate mendacium, dum inuicem sunt & humilitas hominis & altitudo Deitatis. Sicut enim DEUS non mutatur miseratione: ita homo non consumitur dignitate. Agit enim utraque forma cum alterius communione, quod proprium est; verbo scilicet operante, quod uerbi est: & carne exequente, quod carnis est. Unum horum coruscat miraculis: alterum succumbit * injuriis. Et *serius.* sicut uerbum ab æqualitate paternæ gloriæ non recessit: ita caro naturam nostri

ἡμετέρῃς γῆρας σὸν δόπολέλοιπεν. Εἰς γὰρ καὶ *
 αὐτὸς ὡς Θεὸς, καὶ ἀληθῶς ὡς ἀνθρώπου τυγ-
 χάνη. Θεὸς μὲν καὶ τῆτο, καθ' ὃ ἐοιχέν ἡμεῖς
 λόγος, [καὶ ὁ λόγος ἡμεῖς πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς
 ἡμεῖς ὁ λόγος.] ἀνθρώπος ὅτι καὶ τῆτο, καθ' ὃ
 ὁ λόγος ἡμεῖς ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν. καὶ
 Θεὸς μὲν καὶ τῆτο [πάντες δι' αὐτὸν ἐγένετο.]
 καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο ἡ δὲ ἐν [ὁ γένονεν]. Ἀν-
 θρώπος ὅτι καὶ τῆτο, καθ' ὃ γένονεν ἐν γυναικὶς,
 γένονεν ὑπὸ νόμῳ. καὶ ἡ μὲν τῆς σαρκοῦσας γῆ-
 νησις, ἀνθρωπίνης ἐστὶ δὴλωσις φύσεως. ὁ δὲ
 πατέρας παρθένῃς ἑλεγχος ὑπέρχει θείας δυ-
 νάμεως. καὶ ἡ μὲν ἡπιότης ἔβρεφας διὰ τῆς
 παρργάνων δυνάμεως ἐπιγινώσκει. τὸ δὲ μέ-
 γθος τῆς αὐτῆς μεγαλοσύνης διὰ τῶν διαγ-
 γελικῶν φωνῶν δόποδείγνυται. καὶ ὁμοίᾳ μὲν
 τοῖς νεωστὶ πεποιημένοις ἀνθρώποις ἔτος, ὁ κηρύτ-
 τει αἰσθῶς φονεύσας ἐλάττω. ἄλλος ἐστὶν δε-
 σπότης τῶν ὅλων, ἐν αἷματι χαίρεισι ἱκελευ-
 κῶς προσκυμῶντες. ὅτι καὶ πρὸς τὸ πρὸδρόμῳ
 ἐαυτῷ ἰωάννην ἔρχεται βαπτισμα, ὅπως αὐτὸν
 λάβῃ, ὅπως προκαταλύμματα τῆς σαρκὸς ἡ
 θεότης ἐκρύπτει, ἡ δὲ πατὴρ φωνὴ ἐξ ἑβραίων
 ἐπιβοῶσα φησὶν. ἔτος ἐστὶν ὁ ὡς μετὰ ὁ ἀγα-
 πῆτος, ἐν ᾧ ἐδόκησεν. Τοιγαρὶν, ὅτι ὡς ἀνθρώ-

generis non reliquit. Unus enim idem-
 que est, quod sæpè dicendum est, verè
 DEI filius, & verè hominis filius. Deus
 per id, quod in principio erat verbum, &
 Verbum erat apud DEVM, & DEVS erat
 verbum. Homo per id, quod Verbum
 caro factum est, & habitavit in nobis. Et
 Deus per id, quod omnia per ipsum facta
 sunt, & sine ipso factum est nihil, quod fa-
 ctum est: Homo per id, quod factus est ex
 muliere, factus est sub lege. Nativitas car-
 nis, manifestatio est humanæ naturæ:
 partus virginis divinæ est virtutis indi-
 cium. Infantia parvuli ostenditur hu-
 militate cunarum: magnitudo Altissimi
 declaratur vocibus angelorum. Simi-
 lis est rudimentis hominum, quem He-
 rodes impius molitur occidere: sed Do-
 minus est omnium quem Magi gauden-
 tes veniunt suppliciter adorare. Jam
 cum ad præcursoris sui Johannis bap-
 tismum venit, ne lateret quod carnis ve-
 lamine [divinitas] tegeretur; vox Patris
 de cælo intonans dixit: *Hic est filius me-
 us dilectus in quo mihi complacui.*
 Quem itaque

Iohan. 1.

Galat. 4.

Marc. 2.

Matth. 3.

*

πον ἡ διαβολὴ πρὸς τὴν πανουργίαν. τέτατον * ἀ-
 πὶ δὴ ὡς θεῶν ἡ τὴν ἀγγελῶν τάξις διακονεῖ. π-
 μὲν γὰρ πνεῦν καὶ διψεῖν, καὶ πᾶν τε καὶ ὑπνεῖν ὁμο-
 λογῶμεν ὡς ἐστὶν ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ ἐκ πνεῦ-
 αῖρων πέντε χιλιάδας ἀνθρώπων κερύσσει, καὶ
 χαλεπὸν αὐτῇ σαμαρείᾳ δι' ὕδατος ζῶν, ὅθεν ἀ-
 ρουσι μὲν αὐτῇ ὑπῆρξεν τὸ μηκέτι διψῆναι καὶ
 ὅτι μὲν νῦν τὸν θαλάσσης οἶχεσθαι τὸ πῶν οὐ-
 βαπτιζομένων τὰς ἡ τὸ ὕδατος οἰδήσεως ὅτι πῶ-
 μεν καὶ ἐκ λυδῶνος καλευνάξην, ἐστὶν ἀναμ-
 φιδόλως θεῶν ὡς πρὸς ἐν, (ἵνα τὰ πολλὰ παρὰ
 λέψω) καὶ τῆς αὐτῆς ἐστὶ φύσεως τὸ καλεῖν.
 ἐκ διαφύσεως οἰκίαν τὸν τελευτήσαντα φίλοι,
 καὶ τὸν αὐτὸν ὅσον μέλλοντα διασκεδασθῆναι.
 Ἰδὲ παρὰ μάλα, τῆς περὶ τῆς ἡδὴ τῆς φῆς,
 πρὸς τὸ τῆς φωνῆς κέλευσμα ἐξαναστῆναι.
 Ἰδὲ ὅτι ἐξ ὧν * ἡρῶν, καὶ ἐξ ἡμέρας εἰς νύ-
 κτα μεταβληθέντα, τὰ στοιχεῖα πάντα συνθε-
 σαι. ἡ τὸ διαπεράσθαι τοῖς ἡλίοις, καὶ τὰς τοῦ
 παραδείσου πύλας ἀνοῖξαι ἡ πῆξαι τῆς λησσο-
 ῦτος καὶ τῆς αὐτῆς ἐστὶ φύσεως, τὸ λέγειν, ἐγὼ
 καὶ ὁ πατήρ ἐν ἐσόμεν καὶ τὸ λέγειν, ὁ πατήρ μου
 μένων με ἐστίν. Εἰ καὶ τὰ μάλιστα γὰρ ἐν ταῖς δε-
 σποταῖς ἡσὺς χριστῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἐν ἐστὶ
 παρὼν. ὁμοῦς ἐπεὶ ἐστὶν ὁμοῦς, ἐξ ὧν ἐν

ἐκ α-

itaque sicut hominem diabolica tentat astutia : Eidem, sicut DEO, angelica famulantur officia. Esurire, sitire, [lassellere] atque dormire, evidenter humanum est : sed & de quinque panibus quinque millia hominum satiare ; & largiri Samaritanæ aquam vivam, ejus hauritus bibenti præstet ne ultra sitiat : supra dorsum maris, plantis non subsidentibus ambulare : & elationes fluctuum incerpata tempestate consternere ; sine ambiguitate divinum est. Sicut ergo, (ut multa præteream) non ejusdem naturæ est flere miserationis affectu amicum, mortuum, & eundem remoto quatridentina aggere sepulturæ, ad vocis imperium excitare redivivum : aut in ligno pendere, & in noctem luce conversâ omnia elementa tremefacere : aut clavis transfixum esse, & paradisi portam fidei latronis aperire. Ita non ejusdem naturæ est dicere : *Ego & Pater unum sumus* : & dicere, *Pater major me est*. Quamvis enim in DOMINO JESU CHRISTO DEI & hominis una persona sit : aliud tamen est, unde in utroque communis est

Iohan. 6.

Matt. 14

Matt. 27

Luc. 23.

Iohan. 10

Iohan. 14

τὰ τὰ * ἀ
 λακονῶν. π
 ὑπνῆν ὁμι
 τὸ ἐκ πέν
 κρεσται, κ
 ὡν, ὅθεν α
 π διψῆν κ
 τ ποδῶν οὐ
 ἡσος Ἰηλι
 εἰσιν ἀναμ
 λὰ παρ
 τὸ κλαύει
 τα φίλοι,
 λαδέν
 δη ταφῆς,
 κλασῆναι
 οὐκ εἰς νύ
 τα σωσῆ
 κ πᾶς τοῦ
 γα λησῶ
 λέγειν, ἐγώ
 πατὴρ μου
 ὅτι τὰ δε
 ὡπρ ἐν ἐστ
 ο, ἐξ ἧς ἐν
 ἐκα-

ἐκατέρωθεν κεινόν ἐστι τὸ τῆς ὕβρεως. καὶ ἔτι περὶ ἐξ
 ἑκείνου τὸ τῆς δόξης καθέστηκεν. Ἐξ ἡμῶν
 μὲν γὰρ ἐστὶν αἰτία ἡ ἐλάττω ἡ πατρὸς ἀνθρω-
 πίνης. διὸ καὶ τῷ πατρί ἐστιν αἰτία ἡ μὲν τοῦ
 πατρὸς ἰσὴ θεότης.

ΚΕΦΑΛ. ε'.

ΔΙΑ τὴν τὴν τοίνυν τῷ πατρί τὴν ἐνω-
 πν, τὴν ἐκ ἐκατέρω. φύσι νοῦνται ἐφεί-
 λεσαν, καὶ ἦν ἀναγνωστικὸν ἀνθρώπων καθ-
 εληλυθεναι ἐξ ἑραυ. ὁπότε ἦν τῷ θεῷ τὸ
 σῶμα ἐξ αὐτῆς τῆς παρθένου, ἐξ ἧς ἐπέχθη
 προσέλαβεν. καὶ πάλιν ὁ ἦν τῷ θεῷ, ὁ σωρω-
 θῆς λέγει, καὶ ταφείς, ὁπότε ταῦτα ἐκ ἐν αὐτῇ
 τῇ θεότητι, ἐν ἡ μονογενὴς καὶ σωαίδη, καὶ ὁ-
 μοκρίως ὡν τῷ πατρί, ἀλλ' ἐν τῇ ἀδελφείᾳ τῆς
 ἀνθρωπίνης ὑπομεμνήκε φύσεως. ὅθεν τὸν
 μονογενῆ ἦν τῷ θεῷ, τὸν σωρωθέντα, καὶ ταφέν-
 τα, καὶ ἀναστάντα, πάντες ἐν τῷ συμβόλῳ ὁμο-
 λογεῖται καὶ κείνο τὸ δόξατολίκον. Εἰ γὰρ ἐγνω-
 σαι, καὶ τὸν κύριον τῆς δόξης ἐσώρωσαν. ὅτε καὶ
 αὐτὸς ὁ κύριος ἡμῶν καὶ σωτὴρ τὴν πίστιν τῶν
 μαθητῶν διὰ τῶν ἰδίων ἐξεπάδευσε ἐρωτήσεων,
 ἵνα μὲν φησιν, λέγετε οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν
 ἦν

est contumelia : aliud unde communis est gloria. De nostro enim illi est minor Patre humanitas : de patre illi est æqualis cum patre divinitas.

CAPUT V.

Propter hanc ergo unitatem personæ in utraque natura intelligendam, & filius hominis legitur descendisse de cœlo, cum filius DEI carnem de ea virgine, de qua est natus, assumpserit : Ac Iohan. 3. rursus filius DEI crucifixus dicitur ac sepultus, cum hæc non de divinitate ipsa, quâ Unigenitus consempiternus, & consubstantialis est Patri ; sed in naturæ humanæ sit infirmitate perpeffus. Unde unigenitum filium DEI crucifixum & sepultum omnes etiam in Symbolo confitemur, secundum illud Apostoli dictum : Si enim cognovissent, nunquam Dominum 1. Cor. 2. Maiestatis crucifixissent. Cum autem ipse Dominus noster atque Salvator fidem discipulorum suis interrogationibus erudiret ; Quem, inquit, dicunt homines, esse Matt. 16. filium

ἦν τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ἐκένωσεν ὅτι κενώσας ἑαυτὸν
 ἑαυτὸν εἶναι ὡς ἄλλων δούλος ὑμεῖς, φησὶν, ἵνα
 με λέγετε εἶναι, δηλαδὴ τὸν ἡγετῆρα ἀνθρώπων,
 καὶ ὃν ἐν μορφῇ θεοῦ καὶ ἀληθείᾳ σώματι
 θεωρεῖτε, ἵνα με λέγετε εἶναι. Εἰθα ὁ μακάριος
 Πέτρος θεοθεν ἐμπνευσθεὶς, καὶ διὰ τῆς
 οἰκίας ὁμολογίας πᾶσι μέλλων γράσσει
 τηρία τοῖς ἐθνέσιν. Συμεὼν, φησὶν, ὁ Χριστὸς ὁ ἡγέτης
 τῶν θεῶν καὶ ζῶντος καὶ ἀζήτου μακάριος ἐπὶ
 Φαίθῃ πατρὸς κυρίου, καὶ διὰ τῆς πρῆτης πέτρας
 πέτρας τοῦ στερεοῦ ἐπιστάτης τοῦ θεοῦ καὶ
 τῆς πρῆτης πέτρας, ὅστις διὰ τὴν καλυψάναν
 τοῦ πατρὸς, καὶ τὸν αὐτὸν καὶ ἦν ὡμολογῶν
 ἦσεν εἶναι καὶ Χριστὸν ἐπὶ τῇ ἐκείνου ἐκείνου
 ἐπὶ τῇ λαμβανόμενον ἀκούσας ἐτύγχανεν εἰς
 σωτηρίαν καὶ τῷ αὐτῷ ἐπὶ τῇ κινδύνῳ, τὸ πρῶτον
 κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν θεὸν μόνον αὐτὸν ἀνθρώπων
 καὶ διὰ τοῦ θεοῦ πιστεύειν ἀνθρώπων μόνον. καὶ
 ἡ πρῶτη ἀνάστασις τῷ κυρίῳ, ἡ περὶ δηλαδὴ τῷ
 ἀληθῆς αὐτῷ σώματι γέγονεν, ἐπεὶ ὡς ὁ
 ἄλλος ἀνέστη, εἰ μὴ ὁ σωθὲν καὶ ἀποθανόν.
 Τί ἡ ἑξῆς ἢ τὸ πρῶτον ἀποθανόντα ἡμερῶν δια-
 γωγὴ γέγονεν ἢ ἵνα ἐκ πίστεως ἀχλύος τῆς
 πίστεως ἡμεῶν καθαρθῇ διαλογισμός γὰρ τοῖς
 ἑαυτῶν μαθηταῖς, καὶ σωθῇ διατρέψαν, καὶ συναλ-
 λήσῃ.

filium
 num
 autem
 sum
 servi
 quem
 vinit
 mib
 quit,
 immo
 mino
 & vi
 velat
 esse c
 num
 dera
 culi
 aut
 aut
 se.
 qua
 alite
 erat

mor
 inte
 Col

filium hominis. Cumque illi diversas hominum aliorum opiniones retexuissent: Vos autem, ait, quem me dicitis? me utique, qui sum filius hominis, & quem in forma servi atque in veritate carnis aspicitis, quem me esse dicitis? Ubi B. Petrus divinitus inspiratus, & confessione sua omnibus gentibus profuturus: Tu es, inquit, CHRISTUS filius DEI vivi. Nec immerito est beatus pronuntiatus à Domino, & à principali Petra soliditatem & virtutis traxit, & nominis, qui per revelationem Patris eundem & filium DEI esse confessus, & CHRISTUM; quia unum horum sine alio receptum non proderat ad salutem: sed æqualis erat periculi, Dominum JESUM CHRISTUM aut DEUM tantummodo sine homine: aut sine DEO solum hominem credidisse. Post resurrectionem verò Domini, quæ utique veri * corporis fuit, quia aliter non est resuscitatus, quam qui fuerat crucifixus & mortuus.

* Al.
hominis.

Quid aliud quadraginta dierum mora gestum est, quam ut fidei nostræ integritas ab omni caligine mundaretur? Colloquens enim cum discipulis suis, &

Act. 1.
Ioh. 20.

D

coha-

ζῶντος, ἀκριβέστερον ἢ καὶ πολυπραγμονι-
 κώτερον διὰ τῆς ἀφῆς αὐτῶν ψηλαφᾶσαι
 παρὰ τούτων, ἔς ἐπληθύνειν τὸ ἀμφίβολον,
 ἐν δόξῃ. Διὰ τούτο καὶ κεκλισμένων τῶν θυρῶν
 εἰσὶν πρὸς τοὺς μαθηταίς, καὶ τὰ φυσίμαλι τὸ
 εἰαυτῶν παρῆχεν ἅγιον πνεῦμα, καὶ χαρίζομε-
 νος τὸ φῶς τῆς γνώσεως τῶν θείων γραφῶν, ἀ-
 πικάλυπτεν τὰ δοκρυφῆτα, καὶ πάλιν αὐτοὺς τὰ
 τραύματα τῆς πλάνης καὶ τὰς διατετήσεις τῶν
 ἡλίων καὶ πάντα τὰ ἔνθα νεαρὰ πάθος ἐπέδεικνυε
 σημεῖα λέγων. [Ἰδετε τὰς χεῖράς μου, καὶ τοὺς
 πόδας μου, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι.] Ψηλαφῆσαι
 με καὶ ἰδετε, ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὅσα ἔκ ἐχθ-
 ρῶς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα. Ὅπως αὖ ἐν αὐ-
 τοῖς μεμνημένοις γνωστὴν ἢ ιδιότητος τῆς θείας
 καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀδιαρέτως. Οὕτως
 τε μάθωμεν τὸν λόγον μὴ τῶν εἶναι ὅτι εἰναι
 ἢ σάρξ· ἀλλ' ἓνα ὑποστατικῶς τοῦ Θεοῦ τὸν λόγον ὁμο-
 λογησόμεν καὶ τὴν σάρκα. Ἡσινος πίστεως ἔμυ-
 σθηρίως καὶ φῶς ὡς εὐτυχίας, ἔως καὶ ἀμέτοχος
 ἀφελῆ νομίζεσθαι, ὅτις τὴν φύσιν τὴν ἡμε-
 τέραν ἐν τοῖς μονογενεῖς ἡμῶν τῶν Θεῶν, ἔπε διὰ τῆς
 ταπινότητος, ἔπε διὰ τῆς δόξης ἐπέγνω τῆς
 ἀναστάσεως· ἔπε τὴν δόξαν ἐφωτίσθη τοῦ
 μακαρίως δόξασθαι καὶ δαγμῆλιν Ἰωάννου
 τοῦ

cohabitans atque * consuefcens, & per-
 tractari se diligenti curiofoque contactu
 ab eis, quos dubietas perstringebat, ad-
 mittens. Ideo & claufis ad difcipulos
 januis introibat, & flatu fuo dabat SPI-
 RITUM SANCTUM, & donato intelli-
 gentiæ lumine facrarum literarum occul-
 ta pandebat. Et rurfus idem vulnus
 lateris, * fixuras clavorum, & omnia
 recentiffima paffionis figna monftrabat, * Al.
 dicens: *Videte manus meas & pedes, quia figuræ
 ego fum. Palpate & videte, quia fpiritus
 carnem & offa non habet, ficut me videtis ha-
 bere: ut agnofceretur in eo, propieta-
 tes divini humanæque naturæ individu-
 as permanere; & ita fciremus, verbum
 hoc non effe, quod carnem, & ut unum
 DEI filium, & verbum confiteremur &
 carnem. Quo fidei Sacramento Euty-
 ches ifte nimium æftimandus eft vacuus,
 qui naturam noftram in unigenito DEI
 filio, nec per humilitatem mortalitatis,
 nec per gloriam refurrectionis, agnovit:
 Nec fententiam B. Apoftoli & Evangeliftæ
 Ioannis expavit, dicentis: *Omnis fpiritus,**

D 2

qui

*
Vide
ισχυμ.

τῷ λέγοντος· Πᾶν πνεῦμα τὸ ὁμολογοῦν Ἰησοῦν
Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθέναι, δότῃ θεὸς ἐστίν.
καὶ πᾶν πνεῦμα τοῦ * διαμαρτυροῦντος Ἰησοῦν Χριστὸν, δότῃ
θεὸς οὐκ ἐστίν, καὶ ὃς τις ἐστίν ὁ ἀντίχριστος. Τί δι-
ἐστιν διαμαρτυροῦν τὸν Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἀνθρώπινον ἀπὸ
αὐτοῦ φύσιν δότω χωρίζειν, καὶ τὸ μυστήριον, δι' ὃ
πᾶς ἐσώθημεν μόνος, πέρασθε μάταιον. διὰ
πλάσματων αἰσιδῶν ἀπὸ γὰρ ζεῶς; ὃ ἢ τίς
ἀχλὺν ὀπιεσάμενος, πᾶσι τὴν φύσιν τῶ σώ-
ματος ὅτι Χριστὸς, ἀναγκαῖος καὶ πᾶσι τὸ πᾶσι
αὐτοῦ παραπλησία τυφλώσει παραφρασεῖ. καὶ
γὰρ ὁ τὸν σωτὴρα ὅτι δεσπότῃ ψεύδους μὲν [ῥῶν]
ἐνόμισεν, καὶ τὸ πᾶσι ὑπὲρ τῆς ὁ κόσμος σω-
τηρίας ἀναδεχθῆναι, ἀληθῆς γνόμενος, οὐδα-
μῶς ἀμφισβῆσαι. οὐλινος ἐν ὀπιγνώσει τὸν
θανάτον, ὀπιγνώσκει τὸ καὶ τὴν σάρκα. καὶ μηδὲ
τῆς ἡμετέρας αὐτοῦ σαρκὸς ἀνθρώπου ἀπερ-
νεῖσθαι, ὃν πατήρ ἐγνω γνόμενον· ἐπὶ δὲ πᾶσι ἢ
ἀρνήσις ὅτι ἀληθῆς σώματος, ἀρνήσις ἐστὶ καὶ
πᾶσι ὅτι σώματος. Εἰ ποῖντι δέχεται πίστιν χρι-
στιανῶν, καὶ δότῃ τοῦ κηρύγματος ὅτι διαγγελίᾳ
μὴ οἰκείαν ἀχλὺν δότω σφέσι, σκοπεῖ τὸ πᾶσι
φύσιν διαπεπαρμένη τοῖς ἡλοῖς ἐν τῷ σωτῇ
ξύλω κεκρεμάσθαι, καὶ ἀνοιγῆς τῆς πλάσεως
ὅτι πᾶσι ἐπὶ τῷ σωτῇ διὰ ὅτι δότω
τῷ σωτῇ

qui confitetur JESVM CHRISTVM
in carne venisse, ex DEO est: & omnis spi-
ritus qui solvit JESVM CHRISTVM
ex DEO non est, & hic est Antichri-
sti.

Quid autem est solvere JESVM,
nisi humanam ab eo separare naturam,
& Sacramentum fidei, per quod unum
salvati sumus, impudentissimis evacuare
figmentis? Caligans verò circa naturam
corporis CHRISTI, necesse est, ut
etiam in passione ejus eadem obcecatione
decipiat. Nam si crucem Domini
non putat falsam, & susceptum pro mun-
di salute supplicium verum fuisse non du-
bitat. Cujus credit mortem, agnoscat
& carnem.

Nec diffiteatur nostri corporis ho-
minem, quem cognoscit fuisse passibilem;
quoniam negatio vera carnis, negatio
est etiam corporeæ passionis. Si enim
Christianam suscipit fidem, & à prædi-
catione Evangelii suum non avertit audi-
tum, videat, quæ natura transfixa cla-
vis pependerit in crucis ligno, & aper-
ta per militis lanceam latere crucifixi;

Iohan. 19

Ἐβραϊώτῃ νοίτω, πῶθεν τὸ αἷμα καὶ τὸ ὕδωρ
 ἐρρύη, ὥστε τῶν ἐκκλησίων τῶν τοῦ Θεοῦ τῶν
 λατρῶν καθαρευεῖν, καὶ τὰ πῆμα. Ἀκχεῖται
 καὶ ὁ μακαρὶς Πέτρος ὁ δοπισὸς κηρύττον-
 τας, ὅτι ὁ καθαρισμὸς ὁ πνεύματος διὰ τοῦ
 ῥαντισμοῦ γίνε· τοῦ αἵματος Χριστοῦ. Μηδὲ
 περιδοικῶς ἀναγινωσκέτω ὁ αὐτοῦ δοπισὸς
 τὰ ῥήματα ὁ λόγιος. Εἰδότες ὅτι ὁ Φαρι-
 τοῖς ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἡγοράσθητε ἐκ τῆς
 ματαίας ἡμῶν πατροπαράδοτος ἀναστροφῆς,
 ἀλλὰ τὸ ἡμῶν αἷμα, ὡς αὐτοὶ ἀμὲν ἀγία καὶ
 ἀμώμος Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ μακαρὶς Ἰωαν-
 νης ὁ δοπισὸς τῇ μαρτυρίᾳ μὴ ἐπαισιάζεσθαι,
 λέγοντες· καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ, κα-
 θαρξάντων ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας. καὶ πάλιν,
 αὐτὴ ἐστὶν [ἡ νίκη] ἡ νικῆσαι τὸν κόσμον, ἡ
 πίστις ἡμῶν. Τίς ἐστὶν ὁς ἐνίκησεν τὸν κόσμον, εἰ
 μὴ ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν [ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; οὗ-
 τός ἐστιν] ὁ ἐρχόμενος δι' ὕδατος καὶ αἵματος,
 Ἰησοῦς Χριστός, ἐκ ἐν ὕδατι μόνον, ἀλλ' ἐκ ὕδατος
 καὶ αἵματος. καὶ τὸ πνεῦμα ἐστὶ τὸ μαρτυροῦν,
 ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα ἐστὶν ἀλήθεια. Τρεῖς γὰρ εἰσι
 οἱ μαρτυρεῖν, τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ αἷ-
 μα καὶ οἱ τρεῖς πᾶν εἰσι. Τὸ πνεῦμα δηλονότι
 ὁ ἁγιασμὸς, καὶ τὸ αἷμα τῆς λουτρῶσεως, καὶ τὸ
 ὕδωρ,

intelligat, unde sanguis & aqua efflu-
 xerit, ut Ecclesia DEI & lavacro rigare-
 tur & poculo. Audiat & B. Petrum A-
 postolum prædicantem, quod sanctifica-
 tio Spiritus per asperfusionem fiat sangui-
 nis CHRISTI. Nec transitoriè legat
 ejusdem Apostoli verba, dicentis: *Scien-* *1. Pet. 1.*
tes, quod non corruptibilibus argento & auro,
redempti estis, de vana vestra conversatione
paterne traditionis; sed pretioso sanguine qua-
si agni incontaminati & immaculati, IESV
CHRISTI. B. quoque Johannis Apo-
stoli testimonio non resistat, dicentis:
Sed sanguis IESV filij DEI, emundat nos *1. Ioh. 1.*
ab omni peccato. Et iterum: Hac est vi-
ctoria, qua vincit mundum, fides nostra. Et
quis est qui vincit mundum, nisi qui credit,
quoniam IESVS est filius DEI? Hic est
qui venit per aquam & sanguinem, IESVS
CHRISTVS; Non in aqua solum, sed
in aqua & sanguine. Et Spiritus est qui te-
stificatur, quoniam Spiritus est Veritas. Quia
tres sunt qui testimonium dant, Spiritus, aqua
& sanguis, & hi tres unum sunt: Spiritus
utique sanctificationis, & sanguis redem-

ὑδαρ, ὁ βαπτίσματος, ὡς τὰ τρία ἐν ἑστίν, καὶ
ἀμέριστα μὲν, καὶ ἕδεν αὐτῶν ἀπὸ τῆς αὐτῆς
χωρίζεσθαι σωματικῶς. Ἐπὶ δὲ ὡς ἡ καθολικὴ
ἐκκλησία ἐν ταύτῃ ζῇ καὶ προσκόπηται πίστι,
ἵνα μὴ δίχα τῆς ἀληθοῦς θεότητος ἡ ἀνθρω-
πότης γνωρίζεται, μήτε δίχα τῆς ἀνθρωπι-
τητος ἡ θεότης εἶναι πιστεύεται.

ΚΕΦΑΛ. 5.

ΠΡΟΣ μὲν τοῖς τὴν Ἀγαλαδιαν τῆς ἡ-
μετέρας ἀκροάσεως ὡς Εὐτυχῆς ἀ-
πεκρίνατο, λέγων. Ὁμολογῶ ἐκ δύο φύσεων
γενηθῆσθαι τὴν κύριον πρὸς τῆς ἐνώσεως, καὶ
τὴν ἐνωσιν μίαν φύσιν ὁμολογῶ. Ἰαυμάζω
τὴν ἕτως ἀλληλόκετον καὶ ἕτως διεσπασμέ-
νην ὁμολογίαν μηδεμίαν τῶν δικαζόντων ὀπι-
λημῶς δοξάσαν ὀπιλήψημον, καὶ τὴν ἕτως πα-
ράφροναν λόγον ἐν παραδρομῇ γεγονότος, ὡς
* ἀκασάντων. Ὅποτε τὴν αὐτὴν τρεῖς εἰναι ἀ-
σεβὲς τὸ λέγειν, ὡς ἐκ δύο φύσεων πρὸς τῆς
ἐνανθρωπήσεως ὁ μονογενὴς ἐστίν, * ἀθεμίλον
τὸ θεοθεομαθεῖν, ὡς καὶ τὸν λόγον σέρεκα γε-
νέειν, μία ἐν αὐτῇ φύσις ἐστίν. Ὅπως ὅπως αὐ-
τὴν Εὐτυχῆς ὀρθῶς ἢ γὰρ ἀνεκλῶς ὑπολάβοι
ρήθην,

πtionis, & aqua baptismatis, quæ tria
 unum sunt, & individua manent, nihil-
 que eorum à sui connexionē sejungitur.
 Quia Catholica Ecclesia hac fide vivit, &
 proficit, ut in CHRISTO JESU nec sine
 vera divinitate humanitas, nec sine vera
 credatur humanitate divinitas.

CAPVT VI.

QVVM autem ad interlocutionem
 examinis vestri Eutyches respon-
 deret, dicens: Confiteor ex duabus
 naturis fuisse Dominum nostrum ante ad-
 unationem; post adunationem verò unam
 naturam confiteor: Miror tam absurdam
 tamque perversam ejus professionem nul-
 la judicantium increpatione reprehen-
 sam, & sermonem nimis insipientem,
 nimisque blasphemum ita omissum, qua-
 si nihil quod offenderet, esset auditum:
 cum tam impiè duarum naturarum ante
 incarnationem unigenitus DEI filius fu-
 se dicatur; quàm nefariè, postquam ver-
 bum caro factum est, natura in eo sin-
 gularis asseritur. Quod ne Eutyches rectè
 D 5 vel

ῥηθῆν, ἐπεδήσας ἐξ ἐδεμιάς ὑμῶν ὀπισθόμην
 ψήφου, πλὴν τῆς σῆς ἀγάπης ὑπομνησκού-
 μῳ ἀκρίβειαν, ἀδελφε ἐπιμνάτω, ἵνα εἰ διὰ
 τῶν ὁ Θεὸς οἰκηρμῶν εἰς ἀπολογία ἀδείξαι
 ἢ ὁ πρῶτος ἀγνωσία ὁ ἀμαθὴς ἀνθρώ-
 πος, καὶ διὰ ταύτης τῆς φθορᾶς, καὶ πλὴν οἰκείας
 ἀλάνοιαν, καθορθῇ. Ὅστις μὲν ἐν, ὡς ἡ πεί-
 τῶν πεπταγμένων δηλοῖ, καλῶς ἀναχωρεῖ
 ἡ δὲ ἀμείνων, διὰ τῆς ἰδίας ἐνστάσεως, ὅς ἡ
 νίκα ὑμῶν διποφάσι συνεχώμῳ ὁμολογί-
 λῆναι ἐαυτὸν ὁ πρῶτον ἐκ ἡρήκας, καὶ ταύ-
 τῃ σπουδάζειν τῇ πίστι, ἥς ἐτύχασεν πρῶτος
 ἀλλότριος. Ἀλλ' ὅποτε ἐν ταῖς ἀναθεματί-
 ἀσθεὶ δόγματι συναμεινὸν ἐκ ἐβέλετο, ἐγὼ
 αὐτὸν ἢ ὑμῶν ἀδελφότης, ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀγα-
 μῶντα καθεδοξία, καὶ ἄξιον εἶναι ὁ δέχεται
 πλὴν κρείσιν τῆς καθαρῆς. Εἴ οὖν εἰς π-
 σῶς καὶ συμφερόντως ἀλγῆ, καὶ εἰ βράδιον γῆ-
 ὁμῶς ἐπιγνώσκῃ, ὅπως εἰς δέον τῇ ὀπισκό-
 πῳ ἐπ' αὐτῇ ἀνθενία κεκίνη, ὡς, εἴ γε παρ-
 τὸ τέλος τῆς διπολογίας ἴδοι, ὡς πάντα π-
 παρ' αὐτῇ κακῶς φρονήντα ἐναργεῖ καὶ παρ-
 ῶσιν τῇ φωνῇ καὶ οἰκείᾳ τε καταδικασθῆναι
 ὑπογραφή, ἐκ ἐστὶ κατ' ἀγνώσεως ἄξιος ὁ π-
 ἐλ τὸν διορθοῦντα ὁποῦν ἔλεος. Ἐπεὶ ὁ κύ-

Πιστομένη
 τιμωμένη
 να εἰς δι
 αν δείξαι
 θῆς ἀνθρώ
 πῳ οἰκεία
 ὡς ἡ πείξ
 ἀναχωρεῖ
 τίσεως, ὅς ἡ
 ὁμολογί
 εἰς, καὶ ταύ
 αν πρῶτα
 μαλὶ ζεῶ
 κλεῖο, ἐγὼ
 οἰκεία διὰ
 δὲ χεῖρα
 ὅπως εἰς π
 ράδιον γῆ
 τὸ πῶς
 εἰς πρῶ
 εἰς πάντα
 γῆ καὶ παρ
 καὶ τῶν
 ἁγίων ὁ π
 Επεὶ ὁ κύ

vel tolerabiliter æstimer dictum, quia nul-
 la vestra est sententia confutatum: dile-
 ctionist uæ diligentiam commonemus,
 frater charissime, ut si per inspirationem
 misericordiæ DEI ad satisfactionem cau-
 sa perducitur, imprudentia hominis im-
 periti etiam ab hac sensus sui macula per
 te purgetur. Qui quidem (sicut ge-
 storum ordo patefecit) bene cœperat à
 sua persuasione discedere, cum vestra sen-
 tentia coarctatus profiteretur, se dicere
 quod ante non dixerat; & ei fidei ac-
 quiescere, cujus prius fuisset alienus.
 Sed cum anathemizando impio dogmati
 noluisse præbere consensum, intellexit
 eum, fraternitas vestra, in sua manere
 perfidia, dignumque esse, qui iudicium
 condemnationis exciperet. De quo
 si fideliter & utiliter dolet, & quam re-
 ctè mota sit Episcopalis auctoritas, vel si
 serò recognoscit; vel si ad satisfactio-
 nis plenitudinem, omnia quæ ab eo ma-
 lè sunt sensa, viva voce & præsentis sub-
 scriptione damnaverit, non erit repre-
 hensibilis erga correctum quantacunque
 commiseratio. DOMINVS noster,
 verus & bonus pastor, qui animam su-
 am

ελος ημῶν ὁ ἀληθινὸς καὶ ἀγαθὸς ποιμὴν ,
 πλὴν ψυχῶν πλὴν ἐαυτοῦ θεὸς ὑπὲρ τῶν πα-
 θάτων ἐαυτοῦ, καὶ ὃς ἦλθεν πρὸς ψυχὰς τῶν
 ἀνθρώπων σωσάτω, ὅτι δὲ πολεῖται, μιμητὰς ἡ-
 μας τῆς οἰκίας ἀγαθότητος. Ἐν αὐτῇ βέλεται
 ἵνα ὅτι ἡμῶν ἀμαρτανόνας σωφρονήσῃ τὸ ὄν-
 ται. ὅτι ἡ ὁπίστροφος ὁ τῆς συμπαθείας
 οἰκῆται. μηδαμῶς ἀπόστηται. Τότε γὰρ ὄντως
 τότε σὺν ἀγαθῷ καρπῷ τὸ τῆς πίστεως ἀλη-
 θεῖας ἐκδηλεῖται, ὅτι καὶ παρὰ τῶν τῆς δυσ-
 θεῖας ἐξάρχων ἡ οἰκία κακοδοξία κατα-
 κάζεται. Πρὸς ἣ καὶ τὸ πᾶσαν πλὴν ὑπόθε-
 σιν ἀκριβῶς καὶ πιστῶς ἀποδείξωμαι, ὅτι ἀδελφε-
 ἡμῶν, * Ἰσλίου τὸν ὁπίσκοπον καὶ Ρενάτον τὸν
 πρεσβύτερον ἐπὶ γὰρ μὲν καὶ τὸν υἱόν * Μάλα-
 ρον τὸν Δελκίπτον εἰς τὸν ἡμῶν ἀπεστάλκαμεν
 τόπον. Οἱς Δελκίπτον τὸν ἐμὸν νοτάριον, καὶ
 καὶ τὴν πίσιν ἐδοκιμάσαμεν, συνεζεύξαμεν
 παρρηγντες πλὴν θεῖαν παρεσομένην βοήθειαν
 ὥστε τὸν πλανηθέντα σωθῆναι. Ὁ Θεὸς
 ἐρρωμένον σε ἀφ' οὐλάξῃ ἀδελφῇ

φιλοφρονέσῃ. *

am posuit pro ovibus suis, & qui venit animas hominum salvare, non perdere, imitatores nos vult esse suæ pietatis, ut precantes quidem iustitia coerceat; conversos autem misericordia non repellat. Tunc enim demum fructuosissime fides vera defenditur, quando etiam à sectatoribus suis opinio falsa damnatur. Ad omnem vero causam piè & fideliter exequendum fratres nostros, Julianum Episcopum & Rhenum Presbyterum, tituli sancti Clementis: sed & filium meum Hilarium Diaconum vice nostra direximus. Quibus Dulcitium notarium nostrum, cujus fides nobis est sæpè probata, sociavimus, confidentes ad futurum divinitatis auxilium, ut is qui erraverat, damnata sensus sui pravitate, salvetur. Deus te incolumem custodiat, frater charissime. Data Idibus Junii, Asterio & Prothogene viris clarissimis, Consulibus.

B. LECTORI S.

ETSI B. L. mess rivulus, cui fontes impati-
 dent
 patent apertissimi, opus non admodum voca-
 habes: quadam tamen ex historia Eccler-
 uerunt
 clestastica, cum nonnullis aliis, quae ne-
 prate
 tua cognitione indigna, nec a re aliena, his viden-
 non a
 tur adjienda. Constat verò ex historia, Euty-
 conc
 chen Constantinopolitanum Abbatem, senem Alex-
 & su
 sacris quidem literis satis rudem, sed impudentem
 laii p
 haresin Nestorianismo contrariam excitasse. Post
 tus, a
 quam enim animadvertisset, Nestorium duas vo-
 bule
 Christo personas esse contendente, damnatum fuisse
 mi n
 se unam tantum in Christo naturam agnoscere, affir-
 rus e
 mavit. Confessus enim est, Christum ante unionem
 pugn
 ex duabus constituisse naturis: post illam verò tan-
 testin
 ex una. Hinc eum non perfectum hominem, nec ma-
 sacer
 tri Maria, nec nobis carnem ei fuisse consubstan-
 appro
 tialem: sed verbum per virginem Mariam carnes
 nimi
 factum; verum nulla inde parte carnis aut natu-
 pia ig
 ra humana assumptam. Carnem verò illam coelum
 ia: Fi
 descendisse, in qua ipsa cruci affixa fuerit divini-
 res pl
 tas, sepulcroque mandata resurrexerit. Hac doctrin-
 scori
 portentia cum ab Eutyche ejusque complicitib. sparg-
 cia e
 rentur, & Flavianus Synodum provincialem ali-
 incu
 etiam de causa Constantinopoli celebraret: ab Ense-
 etiar
 bio Doryleio accusatus Eutyches, a concilio damna-
 scori
 tus & ab officio remotus fuit. Hujus Synodi acton-
 Syn
 summam, Eutychisque damnationem Flavianus a-
 rita

ruit suam adjunderet, rogavit. Eutyches verò cō-
 demnatus, ad Theodosium & Valentinianum Oc-
 cidentis Imp. literas dedit, ab eisq; ut Synodo con-
 vocatā secundā Constantinopolitanā prioris acta
 iterum excuterentur, impetravit, sub hoc quidem
 pretextu, quod à Notariis quadam ommissa, vel etiā
 non dicta inserta fuissent. Quoniam verò nec hoc
 concilium Eutychi ex sententia successit; Dioscori
 Alexandrini Episcopi, bipedum nequissimi, consiliū
 & subsidium imploravit. Dioscorus, Chrysaphii Pa-
 latii præsidis, & Eudoxia Imperatricis operā adju-
 tus, ab Imp. Theodosio, ut nova Synodus Ephesi con-
 vocaretur, obtinuit. In hac cum omnia motu tur-
 bulento, vi armata & minis peracta fuerint, infā-
 mi nomine λησπικὴν predatoria dicta est. Diosco-
 rus enim ad pugnam hanc sacram pro mente sana
 pugnos, pro gladio spirituali lacertos; pro scriptura
 testimoniis stipatorum manus attulerat, atq; ita à
 sacerdotibus, armorum metu trepidis, impij delirij
 approbationē extorserunt, Imperatoris optimi, sed
 nimium creduli, bonitate & auctoritate abusi. Im-
 pia igitur Eutychis portenta in hac synodo approba-
 ta; Flavianus verò, Eusebius Dorylenus, aliq; docto-
 res pii & sinceri condemnati sunt. Huic impio Dio-
 scori iudicio, cum Flavianus reclamaret, tanta atro-
 cia & violentia fuit exceptus, quod plagā pectori
 incussa paucos intra dies animam exhalaverit: cui
 etiam defuncto inaudito crudelitatis exemplo Dio-
 scorus calcibus insultasse perhibetur. Infamis hac
 Synodus, cum An. Ch. cccc. xlix. Kal. Aug. col-
 lecta

lecta fuisset, eodem anno, Idibus Junij insignis ha-
 Leonis ad Flavianum data est Epistola, qua tam
 Dioscori nequitia repressa, in synodo non est per-
 eta. Tandem vero sub Martino, A. C. cccc. lvi.
 Imperij eius II. Chalcedonensis celebrata est syno-
 dus, in qua presente ipso Imperatore, concilia ne-
 solū oecumenica priora, sed etiam Epistola hac Leo-
 nis, ut orthodoxa, à sanctis patribus approbata, &
 honoris causa $\sigma\eta\lambda\eta\tau\iota\varsigma\ \omicron\rho\theta\omicron\delta\omicron\zeta\iota\omicron\varsigma$, ut dictum
 appellata est. Episcopis quoq; piis & sinceris restitu-
 tis. Dioscorus & Eutyches in exilium missi sunt. Et
 hac ex historia brevissimis. In maximo v. Epistola
 hanc Leonis semper habuam fuisse pretio, clarissi-
 morum, tam veterum, quam neotericorum au-
 ritate scriptorum satis abunde, nisi ejus prastanti-
 res ipsa demonstraret, ostendi posset. Verum, ne dic-
 quod ajunt, lux accendatur, missis hisce, de uno
 atq; altero saltem, leviorib; tamen, monendum du-
 co. Epistolam hanc à Leone Latinis cenceptam &
 editam esse verbis, non est quod dubitetur. Nec, cu-
 totius manuscripti autor sit anonymus, qui eam
 sermonem transtulerit Græcum, pro certo affirma-
 re licet. In textu Græco præter graphica errata, quæ
 frequentissima, nihil mutatum est. Si quid textui
 collationi Latini additum, signo notatum tali []
 omissis reliquis, vel suspectis, aut non satis perspi-
 cuis, affixum asteriscum* habebis. Ceteris minu-
 quàm par est, politis, ut pro tuo B. L. candore
 gnoscas, peramanter etiam atq; etiam rogo. Vale-
 usq; donec politiora prodeant, frui felicitimè.

$\text{Μόνω Θεῷ σὺ φανέρω ἡ δόξα.}$

A D

EUNDEM LECTO- R E M.

CUM hac Leonis Epistola,
Candide Lector, inter a-
micos, num Græcè exta-
ret, quæsitâ, nec inventa, opu-
sculo demum confectò reperta sit;
varietatem quandam lectionis,
ubi nonnihil momenti habere
videretur, notandam, putavi.
Edidit verò illam ex viri excel-
lentissimi JOANNES SAMBUCI
Bibliotheca, (non tamen seorsim)
Clarissimus JOHANNES LEUN-
CLAVIUS, Typis Petri Perna An-
no cl^o 1° LXXVIII, inter alia.

E

non

*non vulgaria. Ex hisce, quo
pagella compleretur, prioribus
subjeci, de Orthodoxa fide, Con-
stantini Harmenopuli, Sebasti,
Nomophylacis & Judicis Thessa-
lonicensis, sententiam. Vale ami-
cissime, & istis, si visum fuerit,
fruere felicissime.*

LECTIONIS VARIETAS.

EXEMPLARIS LECTIO.

MANUSCRI-
PTI.

πρῶτη, p. 8. v. 3.
καὶ τῆς ἐχθρῆς, p. 10. v. 1.
αἰνῶσάν, p. 9. v. 6.

EDITI.

πρῶτη.
αἰνῶσέχθρῆ.
αἰνῶ πᾶσαν οἰκου-
μένην.

ὁφεί-

isce, quo
 prioribus
 ide, Con-
 Sebastii
 is Tbessa-
 Vale ami-
 fuerit,

ἐφίλην δέον ἑω.
 v. 15. 16.
 παρθενοῦ Μαρίας.
 p. 12. v. 22.
 μενάσης τῆς παρ-
 θένου, v. 25.
 τοῦ ἡμετέρου σώμα-
 τος. p. 16. v. 14.
 φρονώμενον αἶσαν.
 v. 20.

NI S
 RIS

Καὶ πνεῦμα ζωῆς
 λογικῆς ἐψυχώ-
 σι. p. 18. v. 9.
 ἐφίλημα τῆς ἡμετέ-
 ρας φύσεως.
 v. 15.

I TI.

* π - - p. 20. v. 5.
 p. 22. v. 6. οτιβα.
 χωρίζομεν. v. 17.
 * p. 26. v. 1.
 ὁζυα μέλλοντα. p. 28.
 v. 14.
 τοῦ πατρὸς, p. 30.
 p. 6.

ἐφίλη

ᾠφίλη.

μητρὸς.

τῆς παρθενίας.

Μητρῶς σώμα-
τος.

ἐκ τοῦ αἵματος.

Καὶ πνεῦμα ζωῆς
 λογικῆς ἐνεψύ-
 χωσι. Spiritus.
 Additum: ἐκλήθη
 καὶ.

τὸ τυχόν.

πᾶν οἰκίαν διόφα-
σιν.

ἀφιστάμεν.

καὶ ὁ αὐτὸς ἀληθῶς.

αἰάζῃν μέλλοντα.

τῶν προσώπων, ἡ μαρ-
 τή, ὁ πρὸς ὅπως.

E 2

ὁ 3

καὶ ἦν ὠμολόγησεν.

p. 32. v. 13.

ὁ ὃ πῶ ἀχλὺν ὀπι-

σάμενος. p. 36. v. 9

αὐθροπότης γνωρίζε-

ται. p. 40. v. 6.

οὕτως ἀλλήλοκτείνον.

v. 13.

παράφρονα. v. 16.

ὡς ἀκχεσάτων. v. 17.

* v. 19.

ἦν Θεοῦ.

ὀπισθάμενος.

γνωρίζεται οπισσώμενος.

οὕτως ἀλλήλοκτείνον.

ἀφρονα.

ὡς τῶν ἀκχεσάτων.

οὕτως ἐν περὶ σκεπ-

σάτων.

ἦν τοῦ ὡσαύτως ἐστίν.

IN CÆTERIS HÆC

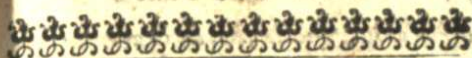
SIC LEGENDA.

οὐ καχεσάμενος. p. 12. v. 7. πρῶτον
 p. 22. v. 10. ὑποπότης. p. 26. v. 13. ἀλλ
 ἐστίν. v. 18. ἀπὸ πέρητος. p. 28. v. 19.
 ἐλάσων. p. 30. v. 3. καὶ ἐκῶν. v. 13.
 πὰρ πρῶτον ἢ ἀγνωσία. p. 42. v. 5
 ἐφουχάζειν. v. 12.

✠

✠

ΚΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ-

ΝΟΥ ΤΟΥ ἈΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ.

Σεβαστοῦ καὶ Νομοφύλακος, καὶ Κε-
 τῆς Θεοσαλονίκης, πρὶς πίστεως
 ὁρθοδόξου.

ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ ΔΕΙ ΤΟΝ
 ὁληως χειριστῶν, ὡς αἱ ἀγάπαι καὶ
 οἰκουμένη καὶ σώσεις ἐπεκύρω-
 σαν, εἰς ἓνα θεὸν παντοκράτορα, ἀναρχόν
 τε καὶ ἀτελεύτητον, πάντων ὁρατῶν καὶ ἀο-
 ράτων ποιητήν. Καὶ εἰς ἓνα κύριον Ἰησοῦν
 Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὴν μονογηνῆ, τὸν αἰ-
 δίως καὶ ἀπαθῶς ἐξ αὐτοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς
 γνηστὴν, Φῶς ἐκ Φώτος, θεὸν ἀληθινόν
 ἐκ τοῦ ἀληθινοῦ, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ καὶ
 συναΐδιον, δι' οὗ πάντα γέγονε. καὶ εἰς πνεῦ-
 μα ἅγιον, τὸ συναΐδως ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς
 ἐκπροσώμομενον, Φῶς ὃν καὶ αὐτὸ, καὶ θεὸν ἀλη-
 θινόν, καὶ τῷ πατρὶ καὶ ἡμῶν συναΐδιόν τε καὶ ὁμοό-
 σιον. τριάδα ὁμοούσιον, καὶ ὁμόσημον, καὶ ὁμό-
 θρονον, εἰς μίαν σωτηρίαν θεότητα. τριάδα γὰρ
 ἐστὶ μονάδι πιστόμενη, καὶ μονάδα ἐστὶ τριάδι

δοξάζομεν. τριάδα μὲν, ὡς ἐν τρεῖσι προσώποις καὶ ὑποστάσεσι τῆς θεότητος θεωροῦμεν. τριάδα δὲ, ὡς μιᾶς οὐσίας ταῦτα ἁπλῶς τὴν θεότητα, καὶ ἕνα θεόν. Ἐνὰ γὰρ θεὸν πιστεύομεν, καὶ ἐν τριάδι γινώσκεται· καὶ ἕνα κυριόμοιολογοῦμεν καὶ ἐν τρεῖσι ὑποστάσεσι δικνυται· καὶ οὐτε εἰς τρεῖς θεότητας, οὐτε εἰς τρεῖς κυριότηας ἢ μία θεότης καὶ ἡ μία κυριότης ἐκφέρεται. Οὐτὴ μὲν ἐπὶ τοῖς ἁπλοῖς ὁ θεός, παρὰ τὰ τρία ταῦτα προσώπα αὐτοῦ εἰναι ὁ πατήρ, ὁ υἱός, καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα. οὐκ οὐσίαις ταῦτα καὶ φύσιν ἀριθμοῦμεν ἀλλ' ὑποστάσεσι καὶ ιδιότησι νοηταῖς καὶ τελείαις. Ἡ γὰρ παναγία τριάς τις προσώποις διαρρυθμὴ, ἀδιάρητος ἐστὶ τῇ οὐσίᾳ καὶ τῇ θεότητι. Μίαν οὖν οὐσίαν, μίαν βασιλείαν, μίαν ἐξουσίαν, μίαν ἐνέργειαν, μίαν βουλὴν, μίαν θέλησιν, μίαν δεσποδίαν, μίαν κυριότητα, ἐν μιᾷ οὐσίᾳ καὶ φύσει τῆς παναγίας τριάδος γινώσκομεν, μὴ εἰς ἐκ τῶν ἁπλοῦν ἢ μίαν ὑπόστασιν ταῦτων συγχέοντες. Ἀλλὰ τὸ πᾶν θεὸς ὁ πατήρ, πᾶν θεὸς ὁ υἱός, πᾶν θεὸς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐπεὶ καὶ τὸ αὐτὸ καὶ μίαν ἕκαστον ἀνεκλήρητον καὶ τελείαν ἔχει θεότητα. θεὸς γὰρ, καὶ θεός, καὶ

θεός.

μῖν τῆς ἀνθρώπου. Διὸ καὶ τὴν ἀγίαν παρ-
 θένον, τὴν ἀρρήτως αὐτὴν τέξασαν, θεοτόκον
 προσεγορεύομεν, ὡς τὸν ἕνα τῆς τριάδος π-
 τοκῆα θεόν. Ὃς καὶ γεννῶν ὡς ἄνθρωπος ὑπα-
 μένας, ὡς θεὸς ἀνέστη τριήμερος ἐν ἀφθάρ-
 τῳ τῷ σώματι, καὶ τῆς μαθητῆς πολλάκις
 ἐμφανισθεὶς, εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ σώματός
 αὐτοῦ ἀνελήλυθε, μέλλων πάλιν ἔτις ἐλεύσεσθαι
 κρῖναι ζώντων καὶ νεκρῶν ποιησόμενος, ἀπ-
 λύτην τὴν βασιλείαν ἔχων, καὶ τὸ κράτος
 ἀπέραντον. προσδοκῆτεον ᾧ καὶ ἐκάστου τῶν
 ἀνθρώπων ἀνάστασιν μετὰ τοῦ οἰκείου σώματος
 αἰφθέρου ἐνός, καὶ ζωὴν ἐν μέλλοντι αἰῶ-
 νι, πάντες τῶν δικαίων ἀγαλλίασιν αἰώ-
 νιον ἔχουσιν, καὶ τὴν τῶν ἀμαρτωλῶν
 κάλασιν ἀπελεύτη-
 τιν.

Τ Ε Λ Θ Σ

